AUGUST 16 and 23, 1968 — Nos. 866/867 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

De Canadese Christian Reformed Churches

Sinds jaren is er een discussie gaande in de Christian Reformed Church over de wenselijkheid van regionale synodes. Opvallend in deze discussies is steeds geweest, dat de predikanten uit Nederland in de meerderheid voor regionale synodes waren, terwijl hun collega's uit de Verenigde Staten er afwijzend of schoorvoetend tegenover stonden.

In zoverre heeft deze discussie resultaat opgeleverd, dat er weliswaar geen regionale synodes zijn ontstaan, maar dat de Generale Synod er haar goedkeuring aan heeft gehecht, dat de Canadese kerken zich zouden verenigen in een Council, waardoor de mogelijkheid zou worden geschapen, dat deze kerken zich kunnen bezighouden met vraagstukken, die nationaal Canadees zijn en dus niet van groot belang zijn voor de internationale generale synode.

Deze council, die officieel de naam draagt van "Council of the Christian Reformed Churches in Canada" zal nu op 5 november van dit jaar in Winnipeg bijeenkomen en aan de kerken is de agenda toegezonden.

OVERTURES

Op deze agenda prijken verscheidene overtures, betreffende zaken die inderdaad alle een Canadees cachet dragen.

Classis Alberta South stelt de Council voor een permanente commissie te benoemen voor het contact met de Canadese overheid. Het was te verwachten dat dit voorstel zou worden gedaan, aangezien dit punt een van de argumenten is geweest, waarom de behoefte aan een Canadian Council werd gevoeld.

Verder verzoekt Alberta South de Council een studiecommissie te benoemen, die een rapport met recommandaties zal moeten uitbrengen over de positie van de Canadese (Chr. Ref.) kerken met betrekking tot de Canadian Council of Christian Churches.

Classis Hamilton presenteert een verzoek om een studiecommissie, die de wenselijkheid en mogelijkheid zal moeten nagaan voor het uitgeven van een eigen kerkblad voor de Canadese kerken. Verwezen wordt naar de (Hervormde) Pioneer en het Canadian Reformed Magazine. Opvallend is, dat in deze overture zelf, noch in de gronden melding gemaakt wordt van "Church and Nation", een blad dat zich van het begin af heeft aangediend als een kerkblad voor de Christian Reformed Church met een Canadees accent. Ondanks de vele uren, die de redactie en de administratie aan dit blad besteedt, is het nog nimmer gelukt het blad zo te maken, dat het zichzelf bedruipen kan.

Classis Hamilton komt eveneens met het verzoek, dat de Council zich zal richten tot de Canadese regering met betrekking tot de voorgestelde wetgeving voor homosexualiteit en abortie. Wij juichen dit voorstel toe, maar vragen ons af of de council, wanneer zij dit voorstel aanneemt, niet erg laat, misschien wel te laat komt.

Het is eveneens classis Hamilton, die de Council verzoekt na te gaan of en in hoeverre samenwerking of contact kan worden opgenomen met de Presbyterian Church of Canada. Waarschijnlijk zal dit voorstel wel stof tot discussie oproepen. In de gronden wordt bijvoorbeeld gezegd, dat de kerken "the closest possible association with 'sister-churches'" moeten zoeken. De vraag komt uiteraard dadelijk op, wat onder zusterkerk moet worden verstaan. Wij zijn benieuwd hoe deze overture het er in de council af zal brengen.

Een ons inziens belangrijke overture komt van classis Quinte, die de council verzoekt na te gaan, in hoeverre zendingswerk kan worden gedaan onder de Indianen in Canada. Wij vragen bij voorbaat al vergeving voor het woord "Indianen", want zo staat het in de overture. Maar de Indianen zelf zijn niet zo erg op dit woord gebrand. Zij noemen zich liever "oorspronkelijke Canadezen", want India hebben zij nimmer gezien, maar in Canada hebben zij al gewoond, voordat de blanken er voet aan wal zetten.

Classis Quinte wijst er terecht op, dat wij een verantwoordelijkheid tegenover de oorspronkelijke bewoners van dit land hebben. Het lijkt ons toe, dat de christelijke kerken hun zendingsopdracht ten opzichte van de Indianen teveel onuitgevoerd hebben gelaten. Het zijn de mensen die "next door" wonen en die wij toch eigenlijk niet kennen. Wij beschouwen hen meer als een bezienswaardigheid, dan als mensen die op onze weg zijn geplaatst. Dit is inderdaad een nationaal onderwerp en het is te hopen, dat de council hieraan de nodige aandacht zal besteden.

Naar de evangelisatie-methoden verzoekt de classis Quinte de council een onderzoek in te stellen. De classis meent, dat na zes jaar evangelisatiewerk er eigenlijk veel te weinig resultaat geboekt kan worden en zij vraagt of een nadere studie niet gewenst is, ook al om "overlapping" tegen te gaan.

VERZOEKEN

Naast de verschillende overtures zijn er eveneens enkele verzoeken die behandeld moeten worden. Zo vraagt classis Toronto of zending onder de Indianen op de agenda mag komen. Dit komt overeen met de overture van classis Quinte. De General Home Missions Board raakt hetzelfde onderwerp aan, maar wijst dan speciaal op het werk in Lizzard Point Reserve ten noordwesten van Brandon, Manitoba.

Zoals te verwachten vraagt de Immigration Committee of the Christian Reformed Church om haar zaken op de council af te doen. Tevens zal daarbij ter sprake komen of en in hoeverre de fieldmen van de Immigration Committee door de kerken gepensioneerd kunnen worden.

Als bijlage bij de agenda is nog een rapport van een studiecommissie van classis Hamilton over het contact met de Presbyterian Church in Canada. Deze zaak heeft reeds op classis Hamilton gediend, die een commissie heeft benoemd en deze commissie heeft een rapport ingediend. In het algemeen komt deze commissie met een aanbeveling, om dit contact op te nemen of althans de geschiedenis en de huidige stand van zaken in de Canadese kerken, en met name in de Presbyterian Church aan een nader onderzoek te onderwerpen.

Uit het bovenstaande blijkt wel, dat de Council of the Christian Reformed Church in Canada een vrij uitvoerige agenda heeft af te werken. Indien inderdaad alle classes acht afgevaardigden zenden, wordt het een tamelijk omvangrijke vergadering van tussen de tachtig en honderd personen. Het is te hopen, dat de resultaten van de council opwegen tegen deze brede opzet.

NATO VERGADERDE IN IJSLAND

door Vladimir Mauko,

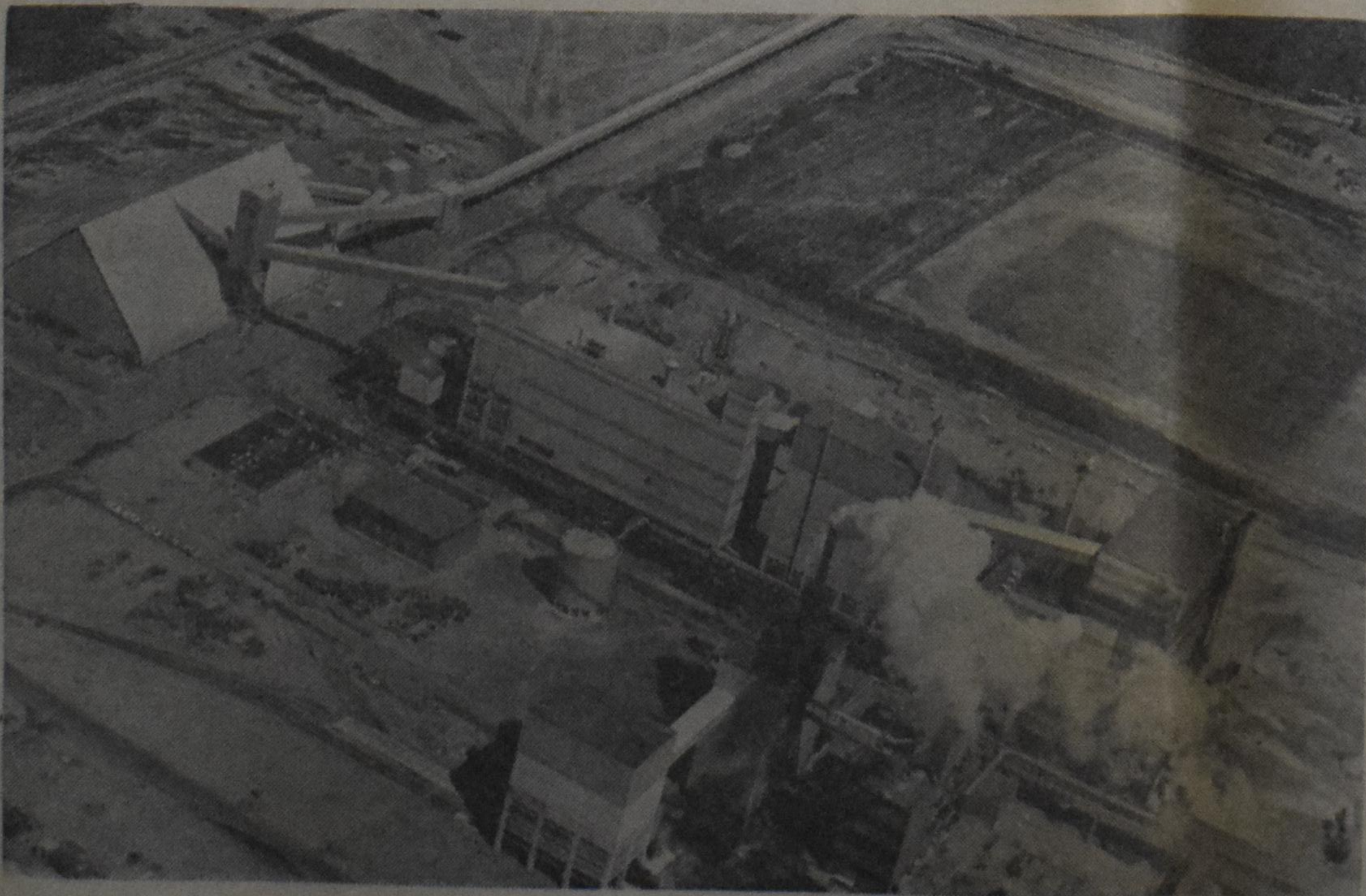
Secretaris van de Canadian Ethnic Press Federation.

(Canadian Scene) — Tijdens de openingsrede van de NATO Conferentie, die juni j.l. in Reykjavik in IJsland gehouden werd en die ik als vertegenwoordiger van de ethnische pers in gezelschap van Mr. J. W. Lindal van Winnipeg bijwoonde, zei de President van IJsland dat "wat mijn land betreft, wij hebben een speciale verdedigingsovereenkomst gesloten met de Verenigde Staten in het kader van de North Atlantic Treaty, maar het hangt geheel af van onze eigen beoordeling van de omstandigheden hoe lang de Amerikaanse troepen in Ijsland blijven. En ik wil het ook graag duidelijk maken, dat de Amerikanen in meer dan 25 jaar van samenwerking nog nooit misbruik hebben gemaakt van het verschil in militaire macht tussen onze twee landen, ofschoon zij het machtigste land ter wereld zijn en wij een van de kleinste, en feitelijk volkomen onmachtig ons te verdedigen. Ondanks de grote overmacht heeft de Verenigde Staten steeds de formele gelijkwaardigheid en de souvereine rechten van IJsland gerespecteerd.

Willy Brandt, de Miinster van Buitenlandse Zaken van West Duitsland, sprak over "een rusteloze jonge generatie in Europa, in Amerika en in vele andere landen van de wereld, met een passie voor politieke activiteit en een zucht om de bestaande maatschappij te critiseren. "Ondanks alle verschillen in hun denken", zo zei hij, "hebben zij één ding gemeen: zij zijn tegen de huidige status quo van Europa, zij zijn tegen de verdeling van Europa in twee elkaar vijandige blokken en tegen kunstmatige grenzen tussen de Europese landen. Pogingen om nieuwe grenzen te vormen zoals wij dat hebben zien gebeuren in Duitsland zijn daarom in de toekomst tot mislukking gedoemd. Ik ben er van overtuigd dat het verlangen naar een bewuste solidariteit van een natie en van alle Europese naties meer betekenen dan de politieke theorieën van het verleden. Ik ben er ook zeker van dat onze organisatie belangrijk is voor een langdurige vrede in Europa.... het is een vooruitstrevende en misschien zelfs verjongende organisatie die hier bijeen is in Reykjavik."

Secretaris-Generaal van NATO, Manlio Brosio van Italië wees er op dat de gedachte bestaat in verschillende kringen, dat de North Atlantic Treaty in 1969 zal ophouden te bestaan. "Dit," zo zei hij, "is niet het geval. Na augustus 1969 kan ieder land met een opzeggingstermijn van een jaar zich uit het bondgenootschap terugtrekken. Zonder een dergelijk besluit blijft het bondgenootschap echter gewoon voortbestaan. Dat de leden van de regering van IJsland en van het Noorse Parlement in dit verband hun vertrouwen in NATO opnieuw hebben uitgesproken is verheugend. Laten we één ding niet vergeten — zo lang Rusland blijft doorgaan met het handhaven van een steeds groeiende enorme militaire macht, kan er geen garantie van een blijvende vrede zijn, tenzij de geallieerden zich op gelijke voet bewapenen en eensgezind blijven.

Canada's Onderminister van Buitenlandse Zaken, de heer M. Cadieux, zei in zijn rede over de ontwikkelingen in Oost Europa dat het succes van het beleid van de Geallieerden om de spanningen te verminderen en te komen tot betere onderlinge verhoudingen tussen de Europese landen onder meer tot uiting was gekomen in de huidige ontwikkelingen in Tsjecho Slowakije. Een dergelijke politiek zou niet mogelijk geweest zijn als het Westerse beleid niet zo soepel geweest was. Het zou ook niet zo gelopen zijn zonder de nieuwe en originele Duitse politiek ten aanzien van Oost Europa. Het behoeft helemaal geen verbazing te wekken dat het Sowjet beleid minder soepel geworden is en dat de Oost Duitsers het Berlijns verkeer aan restricties hebben onderworpen. "De Geallieerden," zo zei hij, "moeten zich realiseren dat het wel eens moeilijk zal kunnen worden om de gekozen koers te handhaven, maar dat is geen reden om van koers te veranderen."

VLISSINGEN. Hoechst-Vlissingen nv heeft van het Duitse moederbedrijf officieel een krediet gekregen van 65,2 miljoen Duitse marken voor de bouw van een tweede fosforfabriek in het Sloegebied. De eerste fosforfabriek (luchtfoto) is in mei met de produktie begonnen. Wanneer prins Bernard 13 sept. Hoechst-Vlissingen officieel zal openen, zullen de staalconstructies voor de tweede fabriekseenheid waarschijnlijk reeds overeind staan.

INDIAANS VLECHTWERK — De Indiaanse vrouw maakte niet alleen pakken, overhemden, broeken en zg. moccasins voor haar man en haar zonen, ze maakte ook haar eigen keukengereedschap — berkenhouten vaten waarin zij eten kookte door er gloeiend hete stenen in te gooien. Zij maakte ook de rijk versierde manden, die ook nu nog een gewilde attractie zijn in de Canadese souvenir winkels. (C. W. Jefferies, uit de Imperial Oil Collectie.)

Beelden van en uit

NEDERLAND

★ ★

SPANNINGEN

De grootste spanning die in deze weken, missend door de Canadese poststaking het contact met u, in Nederland heerste, betrof niet de binnenlandse aangelegenheden, ook niet het rumoer inzake de "Paus en de pil", maar de situatie in Tsjecho-Slowakije. Wat zouden de Russen doen?

Een da capo van 1956, het neerslaan van de nieuwe koers, het were terugbrengen van het land van Johannes Hus, van Benesj en Masaryk en van Dubcek onder de knoet van het Kremlin, of het laten van een eigen meer vrijheid gevende ontwikkeling, als onder de nieuwe leiders ingezet.

De besprekingen in Cierna en Bratislava zijn, naar het schijnt, niet onbevredigend verlopen. Van de communistische landen boden al dadelijk Roemenië en Joegoslavië steun aan de nieuwe koers in Tsjecho-Slowakije. De sympathie van het westen was duidelijk, al zou men machteloos hebben moeten toezien als de Russische tanks en kanonnen toch het land waren binnengestroomd.

Meer dan voorheen hebben de televisie en radio ons een inzicht gegeven van de binnenlandse toestand in een communistisch geregeerd land. Men moet dat niet vergeten, Tsjecho-Slowakije blijft een totalitair geleid land. Dit schijnt zelfs het compromis te zijn, waarmee de Russen genoegen namen. Hoe dan ook, in geheel West-Europa, niet het minst in ons land, leefde men intens mee. Er was een kleine overeenkomst met de laatste maanden van de laatste wereldoorlog. Hoe zal het aflopen, wat is de volgende stap? Immers, dit proces is niet meer te stuiten. Afgezien van het falen of slagen van een politieke dictatuur, van een collectieve economische structuur en van een maatschappelijk-culturele dwanggemeenschap, — uiteindelijk kan de mens niet leven zonder zichzelf te zijn.

De grond van dit alles is de verwachting, dat de westerse mens, levend in een cultuur met een christelijke fundering, hoezeer door de secularisatie aangetast, tenslotte de weg naar de vrijheid zal vinden. Klaus Mehnert legt in zijn beroemde boek "Peking en Moskou" daar sterk de nadruk op.

Hij schrijft o.m.: "Ik ben ervan overtuigd dat de overweldigende meerderheid van de Sowjet-bevolking zich veel nauwer verwant voelt met de niet-communistische Europeanen en Amerikanen dan met de communistische Chinezen; misschien zullen ook de heersers van het Kremlin eenmaal tot de conclusie komen, dat zij door het "Europeaan zijn" sterker aan het westen verbonden zijn dan door het communisme met China."

Zeker had in dit opzicht Dubcek het gehele Tsjecho-Slowaakse volk achter zich. In het licht van de geschiedenis zijn ook de 50-jarige revolutie in Rusland en de communistische overheersing in Oost-Europa slechts fasen, die aan verandering onderhevig zijn. Nog altijd belijden wij, dat God de harten van vorsten (leiders) en volken neigt naar Zijn wil.

In Nederland is gedurende de vacantieweken niet veel spannends gebeurd. Als Paus Paulus VI niet op dit moment zijn encycliek de wereld had ingezonden, was er weinig stof voor artikelen geweest. Nu echter gaven de kranten, Roomse en niet-Roomse, dag in dag uit beschouwingen, critieken en voorspellingen. Sommige protestanten maakten zich nog drukker dan de Rooms-Katholieken, zagen reeds schisma's en allerlei grote veranderingen in het verschiet. De Nederlandse kerkprovincie, zoals dat heet, ging toch al een eigen weg en had door de nieuwe catechismus en 't pastoraal concilie in Rome reeds een bedenkelijke naam. Natuurlijk waren de Nederlandse bisschoppen onder leiding van de wijze kardinaal Alfrink veel te verstandig om openlijk tegen de Paus in te gaan. Niettemin was hun verklaring duidelijk: de encycliek is geen onfeilbare uitspraak en uiteindelijk heeft een gewetensbeslissing van de mensen het laatste woord. Ook hierin bleven de bisschoppen Nederlandse bisschoppen met een eigen begrip voor de ontwikkeling in ons land en met een eigen verantwoordelijkheid voor hun kerk en zoals zij het zeggen: de gelovigen.

Men zou er haast jaloers op worden.

Zulk een leiding zou de spraakverwarring in de protestantse, allereerst Gereformeerde theologische wereld kunnen intomen en een verdere verwijdering voorkomen. Nu bespeelt een ieder zijn eigen fluitje en niemand kent meer de wijs. Op de Gereformeerde Oecumenische Synode, die maandag (12 juli) in Lunteren begon, zal, vrees ik, van community-singing dan ook geen sprake zijn.

De heer Van Marijnen, oud-minister-president, voorzitter van de Rijnmond, wordt burgemeester van Den Haag. Een braaf man, die geen brokken zal maken, maar van wie ook geen sterke stimulans zal uitgaan om knopen door te hakken en problemen op te lossen.

Het schot voor de boeg, dat Mr. Biesheuvel afvuurde, voor het door het Kabinet-De Jong bestuurde schip van staat, schijnt effect te hebben gehad. Minister Witteveen gooide het roer om en wil een conflict voorkomen. Hij zal toch al moeite genoeg hebben om de uitgaven in de hand te houden. Intussen blijven wij Nederlanders belast met de zwaarste belastingdruk van Europa. En dan zegt men ook nog, dat wij van de Geuzen afstammen.

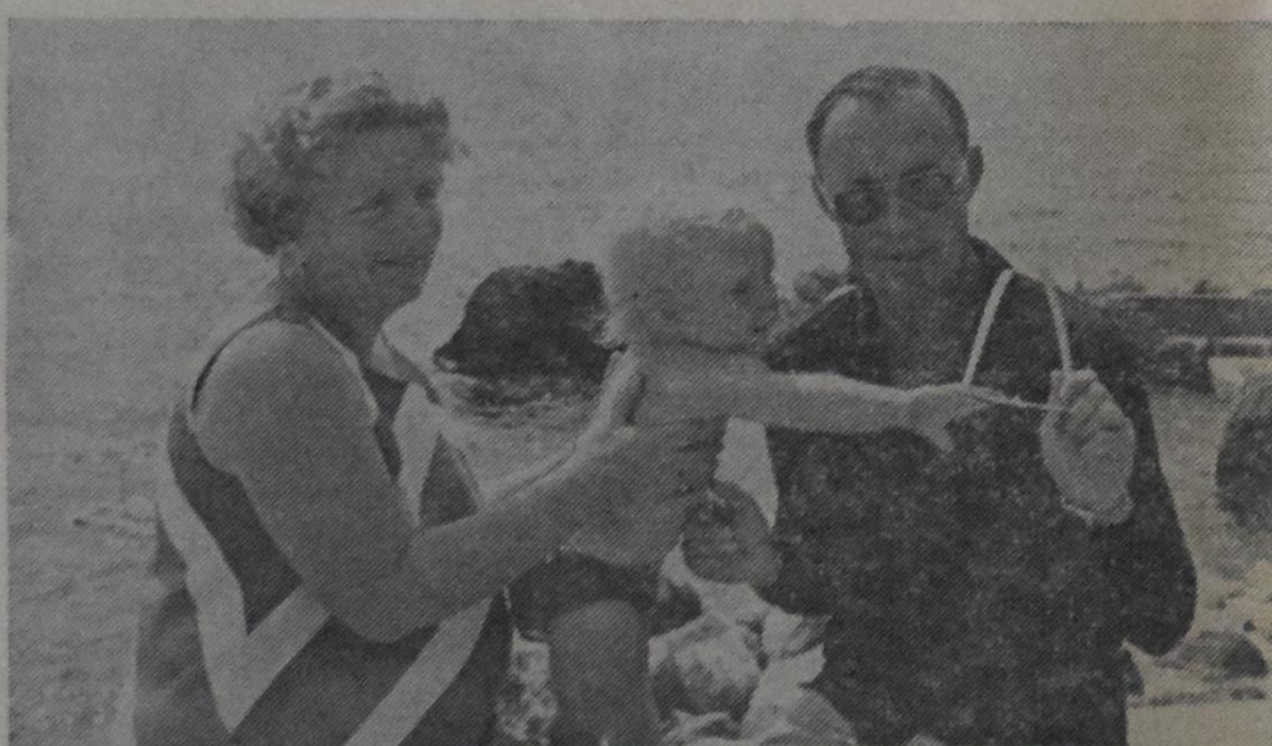
De woningnood is zo langzamerhand overwonnen. Er staan ongeveer 50.000 bewoonbare huizen leeg. Niettemin zijn er nog meer dan 100.000 in aanbouw. Volgens sommige politici is dit getal veel te klein. Er zijn zo van die dingen, die men moeilijk kan rijmen. We hebben b.v. nog zo'n 60.000 werklozen. Toch kan Verolme geen mensen krijgen voor zijn scheepswerven en halen we Turken en Marokkanen naar ons land om het "vuile" werk te doen. Bovendien bestaat er sinds 1 juli in de zes landen van de E.E.G. een vrije arbeidsmarkt. Ieder mag bij ieder komen werken.

Op 1 juli is ook de mammoethonderwijswet in werking getreden. Er is wel niemand, die er de weg in kent, maar onze schoolinrichting nieuwe stijl wil een betere aansluiting van het onderwijs met de aanleg van de leerlingen bevorderen. Uiteraard hangt hierbij veel, zo niet alles, af van de leerkrachten. Kunnen zij en willen zij het beste er van maken.

En nu maar hopen, dat dit artikel met niet al te grote vertraging in Hamilton komt.

In Nederland is het aan mensen in Overheidsdienst nog altijd verboden te staken. Houden zo, dachten wij!

Cn.

PORTO ERCOLE: De koninklijke familie hield vakantie in het buitenhuis te Porto Ercole. Boven: Prins Willem Alexander met zijn beide grootouders op het terras van de "Gelukkige Olifant". Onder: Prinses Beatrix en Prins Claus met hun zoon Prins Willem Alexander tijdens het gebruikelijke foto-uurtje.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to "Trinity", St. Catharines, Ont., Rev. M. DeVries of "Rehoboth", Toronto, Ont.

Accepted

to Dunnville, Ont., Candidate John Kerssies, who declined Port Alberni, B.C., Telkwa, B.C., Neerlandia, Alta., Saskatoon, Sask., and Cobourg, Ont.

to Cornwall, Ont., Candidate Albert Dreise, who declined Owen Sound, Ont., Lucknow, Ont., Medicine Hat, Ont., as home missionary to New Glasgow, N.S., as missionary to Argentina, and Telkwa, B.C.

•

LONDON, ONT. CHR. REF. CHURCH GESPLITST

Voor in de kerk staat een grote pot met groene varens. Als zulk een plant tenslotte te groot wordt, moet er wat gebeuren. De plant wordt in tweeën gedeeld, gescheurd, zegt de bloemist.

Dat is een beeld van wat er met een grote gemeente gebeurt, wanneer een deel daarvan een zelfstandige nieuwe gemeente gaat vormen, zoals in juli 1968 in de Chr. Ref. Church van London gebeurde.

Dat scheuren geeft ons een gevoel van pijn. Het oude, blijvende gedeelte met haar pastor gevoelt dat het meest. Daar ziet men de lege plaatsen en mist men oude bekende gezichten.

Het nieuwe gedeelte gevoelt dit niet zo sterk. Met blijde hoop gaat men de nieuwe toekomst tegemoet.

Voor dominee Gritter was het zonder twijfel een gebeurtenis van enkel blijdschap, toen hij de eerste zondag de nieuwe gemeente mocht voorgaan. Zestien jaar geleden was onder zijn leiding de kerk in de Talbot Street gekocht. "Wij waren toen maar 35 gezinnen en een schuld van $50,000," bemoedigde hij nog even de nieuwe gemeente. Toch had hij die kerk in jeugdige moed gedoopt: first Chr. Ref. Church.

Dat vertrouwen is niet beschaamd geworden. Ds. Gritter had geplant, Ds. Bouma heeft gebouwd, God heeft wasdom gegeven!

Daar stond diezelfde Ds. Gritter nu op zijn oude dag weer op de kansel, nu van de tweede Chr. Ref. Church van London. Weer bediende hij op de hem eigen huiselijke wijze, zo in de trant van Luther (de Hervormer) het Woord.

"Een kerk moet zijn als een stad op een berg," was het thema. Dat paste goed bij de naam die de nieuwe kerk had gekregen, n.l. Bethel.

Voor Jacob moet de toekomst wel donker hebben geleken, toen hij daar 's avonds, bij Luz, een steen tot zijn hoofdkussen nam. Toen Jacob echter 's morgens uit zijn dromen ontwaakte zei hij: "Dit is niet anders dan een Huis Gods, een Bethel." Want hij had gezien de hemel geopend en engelen opklimmende en nederdalende, en hij had een stem gehoord, en rijke beloften. Daaraan herinnert de naam "Beth El". Die naam houdt meteen ook in een waarschuwing voor de Kerk om altijd waakzaam te zijn en niet te verslappen.

ANNIVERSARY
REV. B. NEDERLOF

On July 4th, 1968 Rev. B. Nederlof, pastor of the Rehoboth Chr. Ref. Church of Bellflower, California, celebrated his 25th anniversary as minister of the Word. The congregation has used this opportunity to express its thankfulness and appreciation for the work of its minister. Rev. Nederlof came to Bellflower in a very difficult and grave situation. We will bring honour and thanks to God for granting us such a wise leader and talented preacher.

A modest but delightful program was offered, during which several letters of congratulations from former congregations were read. Even two elders of the third church in Edmonton were present.

The congregation offered Rev. and Mrs. Nederlof a trip of 6 weeks to the Netherlands as a token of appreciation, and the wish was expressed that this pastor may serve the denomination for many years to come.

DATUM CENTRALE

August 30	B.C. Student Conference, sponsored by the A.A.C.S., Calgary, Alta.
September 1	Labour Day Message by Rev. Joel H. Nederhood, Back to God Hour, on your local radio station.
August 17-Sept. 2	Pacific National Exhibition, Vancouver
September 2	A.A.C.S., at Cultus Lake, B.C.
September 2	Labour Day
September 7	Youth Evangelism Workshop and Conference at Grace, Scarborough, 1580 McGowan Rd., just N. of No. 401, next to Channel 9 T.V., Agincourt, Ont.
September 14	Annual Meeting of "The Women's Action for ACCS (ARSS)" at the Weston Chr. Ref. Church. Speaker Rev. Michael De Vries.
September 26	Special welcome evening by the Student Club, First Chr. Ref. Church of Kitchener.
September 28	All-Ontario CLAC Rally, which will be held in Toronto.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Handel en Ontwikkeling

ONTARIO: EEN PLEK OM TE WONEN

Vijf en zeventig percent van de Ontarians wonen thans in steden en dorpen — tweemaal het percentage van 1900. Alle normen in aanmerking genomen behoren de Ontarians tot het rijkste volk ter wereld. Bijvoorbeeld, meer dan 70 percent van alle woningen zijn bezet door eigenaren, terwijl er voor elke drie personen een auto is. Ontario's land is overvloedig in zijn gaven. Het volk heeft met vastberadenheid gereageerd om te slagen. Het meest overtuigend is het resultaat van deze winnende combinatie in een onmetelijke "Kapitaalvorming" van fabrieken, huizen, supermarkten, ziekenhuizen, snelwegen, scholen en utiliteiten.

Werkcondities in Ontario zijn gunstig vergeleken bij die van andere plaatsen. De vijf dagen, veertig uren werkweek is algemeen in gebruik en minimum loonschalen zijn van toepassing. Een groot gedeelte der werkers zijn vakbondsleden.

Ontarians genieten tevens van een uitgebreide reeks sociale diensten. Uitkeringen zoals ziekenhuis, medische en werkloosheids verzekeringsschema's, pensioen en pensionering plannen alsmede gezinstoelagen voor kinderen worden door de provinciale en federale regeringen beheerd, alsmede door particuliere ondernemingen.

Om de geordende economische en sociale ontwikkeling van Ontario uit te breiden is de provincie in 10 economische gewesten verdeeld. Onder een samenwerkende poging tussen provinciale en plaatselijke regeringen, industrie en zaken wordt elk algemeen landgebruik in de gewesten, alsmede sociale en economische mogelijkheden in ogenschouw genomen met het oog op toekomstplannen. Hoofddoel van het programma: Om in de best mogelijke omgeving voor alle Ontarians te voorzien en een atmosfeer bevorderlijk voor algehele ontwikkeling en groei te handhaven.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

CALVINIST-CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

BIJBELS

Stel het u een moment voor, dat wij het zonder bijbels moesten doen. Het klinkt misschien wat overdreven. De bijbel is een stuk gemeengoed onder ons, dat we de waarde ervan haast niet schatten. Wij moeten elkaar zelfs nog opwekken om de bijbel geregeld te lezen.

Maar het kan ook anders en in sommige delen van de wereld is het anders. Dezer dagen kregen wij een rapport onder ogen van iemand, die zo juist teruggekeerd was uit Siberië. Nu is Siberië een land, waarvan wij niet veel weten. Wij kennen het wel uit verhalen van politieke gevangenen, die door de Russische regering naar Siberië worden verbannen, maar dat er van een geregeld leven in Siberië sprake is komt nauwelijks bij ons op.. Wel, deze man was juist uit Siberië teruggekeerd en uit zijn verhaal kregen wij de indruk, dat het leven daar vrij normaal is. Misschien een beetje achter bij onze beschaving, maar verder valt er niet veel op.

Behalve dan dat de mensen daar zonder bijbels zijn. En toch zijn het christenen, mensen die zich de moeite getroosten om maanden en maanden lang met de hand bepaalde bijbelgedeelten over te schrijven als zij de kans zien om een stukje bijbel te bemachtigen. Er zijn duizenden gelovigen in Siberië.

Hier is het verhaal van deze man:

"Ik zag kans om de hand te leggen op het adres van een gelovige in Siberië en ik vertrouwde, dat als ik een vast adres had, ik wel met meer christenen in contact zou kunnen komen. Ik ging op reis en na een paar dagen kwam ik in de bepaalde plaats aan. Het was reeds laat in de avond. Eerst zocht ik een hotel op en spoedig daarna ging ik op stap om het adres te vinden. Ik liep verscheidene uren, omdat ik niet aan een taxichauffeur wilde laten weten waar ik heen ging. Tenslotte, tegen middernacht, vond ik de straat die ik hebben moest. Aan het einde van de straat was het huis waar ik naar zocht. Ik zag er een paar mensen binnengaan. Dat moest het huis wel zijn, want wie gaat er tegen middernacht nog op visite. Toen ik binnenkwam, stond ik in een vertrek dat halfduister was en waar ongeveer vijftien mensen bijeen waren. Ik kwam op een moment, dat een geheime samenkomst gereed was te beginnen. Iedereen keek me wantrouwend aan, want aan mijn kleding zagen ze wel dat ik een vreemdeling was. Tenslotte kwam een der mannen — blijkbaar de leider — naar mij toe. Hij zei niets, maar zijn ogen vroegen wel iets. Voor dat hij iets zeggen kon, was ik hem voor. "Brata" (broeder) zei ik, en onmiddellijk antwoordde hij, terwijl zijn gezicht in een lach veranderde, "Brata". Na de verwelkoming, was de eerste vraag, "Brata, heb je een Russische bijbel bij je?"

Toen deze vraag bevestigend beantwoord werd, kwam er een blijde glans over de gezichten van allen die aanwezig waren."

Tot zover het verhaal.

Wij lezen de bijbel geregeld. Dat is te hopen tenminste. Maar welke waarde hechten wij eraan? Het was voor die Siberische mensen wel wat gewaagd, om direct maar om een bijbel aan die vreemdeling te vragen. Ze wisten immers niet of het een christen was dan wel een agent van de geheime politie. Maar hun verlangen om een bijbel te bezitten, deed hen het risico nemen. Dat zegt wel iets.

D.F.

★ ★
★

ETHISCHE VRAGEN

De bekende Zuid-Afrikaanse Dr. Barnard heeft dezer dagen bekend gemaakt, dat het overbrengen van de hersenen van de ene mens naar de andere binnenkort mogelijk zal blijken. Dat wil zeggen als wij het woord "brain" met hersenen mogen vertalen. Dr. Barnard sprak van "brain-transplant". Dat kunnen de hersenen zijn, maar het kan ook het verstand zijn.

Eigenlijk maakt het niet veel verschil. Want iemands verstand wordt gevonden in zijn hersenen. Veel verder gaat de wetenschap niet. Want om nu precies te zeggen wat iemands verstand is, is meer nodig dan medische termen. Eigenlijk staat men voor een onopgelost raadsel.

Maar afgezien daarvan komt men hier tevens met een ethisch probleem in botsing. Het overbrengen van het hart van de ene mens naar de andere is, hoe kundig op zichzelf en hoe onberekenbaar het op dit moment nog is, wel te volgen. Tenslotte is het hart niets anders dan een spier, die een uiterst nuttige functie verricht, maar toch niet meer is dan een spier. Het hart heeft niets te maken met iemands persoonlijkheid. Het heeft blijkbaar zelfs niets te maken met iemands leeftijd of iemands geslacht.

Dit wil niet zeggen, dat er geen mensen zijn, die hier ook geen moeite mee hebben. "Time" maakte melding van de bezwaren die Father Damien Boulogne heeft tegen hart-transplantaties. Father Damien is een vroegere Rooms Katholieke professor in filosofie aan verschillende Dominicaanse seminaries. Deze Roomse geestelijke vraagt zich af of men op kunstmatige wijze zijn leven verlengen kan. Is dit niet een ontkenning van de wil van God? vraagt hij. De conscientie komt in confrontatie met de liefde van God en een beslissing moet men, geheel alleen en op zichzelf nemen, volgens Father Damien.

Maar goed, daar kunnen de meningen over verschillen. De meeste mensen hebben met het verwisselen van een hart geen moeite.

Met iemands verstand staan de zaken anders. Het is niet alleen zo dat wij van elkaar in intelligentie verschillen, maar onze gehele persoonlijkheid wordt beheerst door ons verstand. Stel nu eens, dat "brain-transplant" mogelijk zou worden, dan zou het niet alleen kunnen gebeuren dat iemand van heel dom naar heel knap zou overschakelen, of omgekeerd, maar hier zou veel meer mee gemoeid zijn. Mijn lichaamsdelen, zichtbaar of onzichtbaar heb ik precies zo als andere mensen. Maar de andere zijde van mijn persoon, die zijde die door mijn brein of verstand of hersenen (of hoe u het maar noemen wilt) beheerst wordt, maakt mij niet aan andere mensen gelijk, maar onderscheidt mij van andere mensen. Ik spreek wat mijn brein mij ingeeft te spreken, ik denk met mijn brein, ik ervaar met mijn brein, ik beoordeel met mijn brein en zelfs tot op zekere hoogte geloof ik met mijn brein. Zal ik hetzelfde spreken en denken en ervaren en beoordelen en geloven, als ik het brein van iemand anders krijg?

Er dringen zich hier problemen aan ons op, die wij niet in een handomdraai kunnen oplossen. God heeft de mens geschapen door stof (materie) bij elkaar te voegen, maar die samengevoegde stof werd pas mens toen God hem de adem van het leven in zijn neusgaten blies. Met andere woorden, toen iets van God zelf in die mens kwam, toen werd hij mens. Daarin zijn wij als mensen onderscheiden van beesten. Al mogen sommige beesten iets van mensen hebben — sommige dieren zijn intelligent — zij zijn niet zo op God aangelegd als een mens. Een mens is een beelddrager van God, heeft iets van God, gelijkt op God. Dat dringt misschien niet altijd tot ons door, maar zo zijn wij wel geschapen.

Misschien zegt de medische wetenschap, dat daarin geen verandering komt? Maar is dit wel zo zeker? Is deze poging van de medische wetenschap wel verantwoord? Wij hebben het nog niet meegemaakt dat een braintransplant werd toegepast (als wij het ooit zullen meemaken), maar wij vragen ons toch af of de pogingen die worden aangewend om tot zulk een overbrenging te komen, niet ingaan tegen de scheppings-ordening. Wij geven nog geen antwoord op deze vraag. Daarvoor is het onderwerp nog te nieuw. Het kan best zijn, dat de overbrengingen van verschillende lichaamsdelen de medische wetenschap tot een zekere overmoed brengt door te zeggen, dat de overbrenging van iemands brein naar iemand anders tot de mogelijkheden moet worden gerekend. Maar onze eerste impuls is toch, dat dit niet verantwoord is. Onze eerste indruk is, dat God een dergelijke inbreuk op Zijn scheppingsregel niet zal toelaten en dat iedere poging in die richting tot falen is gedoemd.

Het zou goed zijn als met name christelijke doktoren hun licht op deze kwestie zouden laten schijnen.

D.F.

Wij lazen voor U

DE THORA IN THE THORA, Deel II. Een boek over de tien geboden. Uitgeverij T. Wever, Franeker, Holland.

De Heidelbergse Catechismus, het leerboek der Reformatorische kerken is nog niet dood; het is al meer dan 400 jaar oud maar het vervult nog steeds een functie als belijdenisgeschrift en als kerkelijk instructieboek in de kerken die voortgekomen zijn uit de Reformatie van de zestiende eeuw.

In de laatste tijd duiken er nieuwe vertalingen op of zijn beslissingen genomen tot het beschikbaar stellen van een nieuwe vertaling, om te voorkomen dat dit waardevol geschrift en leerboek verloren zou gaan voor de nieuwe generatie die het misschien vanwege zijn ouderwetse taal en stijl terzijde zou leggen.

Er verschijnen ook steeds nieuwe commentaren op de Catechismus, en het deeltje dat in bespreking is hier is er één uit: Nieuwe Commentaar op de Heidelbergse Catechismus, om niet alleen in taal en stijl maar ook door zijn inhoud deze belijdenis te laten meespreken in de problemen van onze tijd. Het is duidelijk dat vele problemen vandaag onbekend waren in de tijd van de Reformatie. Te meer merkwaardig is dat de jonge opstellers van dit leerboek begiftigd waren met een inzicht en wijsheid die hen ver vooruit droeg buiten het raam van het eigentijdse. De diepere achtergronden van vragen en probleemstellingen komen ook in dit leerboek uit de verf.

Het hier te bespreken deeltje is een onderdeel van een nieuwe commentaar die inmiddels compleet is en 5 delen omvat: Alles in Hem (Zondag 1-13), Credere Christo (Zondag 14-24), Tastbaar Evangelie (Zondag 25-31), De thora in de thora, deel I (Zondag 34-38), De thora in de thora, deel II (Zondag 39-44), Het voornaamste stuk der dankbaarheid (Zondag 45-52). De verzorging van deze Commentaar is ondernomen door een groep van studenten-predikanten in Nederland onder de redactie van Ds. Th. Delleman. Het voordeel van een dergelijke opzet is dat het een bonte verscheidenheid biedt van goede en ook aanvechtbare gedachten, maar het verliest iets van de eenheid die andere commentaren op de Heidelbergse Catechismus in sterkere mate kenmerken. Deze predikanten hebben grondig werk gedaan, hebben de Nederlandse tekst vergeleken met de Duitse en zijn ingegaan op alle problemen die op enigerlei wijze verband houden met de oorspronkelijke opzet.

Dit tweede deeltje over "De thora in de thora" handelt over de geboden van de tweede tafel der wet. De schrijvers zijn scheutig ingegaan op alles wat maar enigszins met deze geboden in verband kan worden gebracht. Ze hebben niet getracht een verklaring te geven van de stof zoals die in de Catechismus wordt geboden, maar ze hebben doelbewust de lijnen doorgetrokken naar de problemen van onze tijd. Vandaar dat een staalkaart van allerlei kwesties in deze Commentaar aan de orde komt, zoals: de school en de opvoeding, jeugdproblemen (5de gebod); abortus provocatus, euthanasie, zelfmoord, doodstraf, oorlog (6de gebod); echtscheiding, homoseksualiteit, love in U.S.A., ongehuwden, kinderzegen (7de gebod); oorsprong van de eigendom, gemeenschapseigendom en privé eigendom,. christelijke bezinning op de maatschappij problemen (8ste gebod); krijgslist en noodleugen, waarheidsopvatting van de Bijbel (9de gebod); actualiteit van het gebod, beteugeling van de gepervertеerde begeerte (10de gebod). Uiteraard kan in vele gevallen het probleem alleen maar aangestipt worden, de litteratuur verwijst naar de bronnen voor een grondiger behandeling. Het is een bont en boeiend geheel.

Ds. Delleman heeft het vijfde en het zevende gebod voor zijn rekening genomen, een kenner als hij is van de gezins- en de huwelijksverhoudingen, zoals uit vele andere van zijn publicaties blijken kan. Dr. Rothuizen behandelt het zesde gebod, als een ex-vlootpredikant en nu professor in de ethiek heeft hij aan dit vraagstuk, niet alleen hier, volle aandacht geschonken. Dr. Troost heeft zich grondig verdiept in het vraagstuk van de eigendom; de inmiddels overleden ds. H. Volten schrijft een bewogen en fel hoofdstuk over het negende gebod; Ds. Fijn van Draat geeft een fijnzinnige bijdrage over het tiende gebod.

Er is een bonte verscheidenheid in dit deeltje dat vensters opent naar de vele vraagstukken die in de hedendaagse ethiek ieder christen moeten bezig houden. Ook al worden niet antwoorden gegeven op alle vragen, ook al is het ene artikel meer bevredigend dan het andere, als een geheel laat het zich wel gebruiken door predikanten bij het verzorgen van hun catechismuspreken en door gemeenteleden die in kort bestek ingelicht willen worden over de hedendaagse ethiek.

Met de andere delen van deze Nieuwe Commentaar op de Heidelbergse Catechismus vormt ook dit deeltje een waardevolle toelichting op dit oude leerboek, zij het vaak meer als een springplank dan als een uitlegging. Naast deze nieuwere commentaar blijven oudere toelichtingen hun waarde houden voor het recht verstaan van deze belijdenis. Een boek om dankbaar voor te zijn en om gebruikt te worden.

(Rev.) R. W. Popma.

IN HET SAINT JOHN MUSEUM IN HALIFAX kunt U volledig opgetuigde en ingerichte schepen zien uit het verleden. Er zijn modellen en prenten van schepen die de stad beroemd hebben gemaakt in de tijd van de zeilschepen. De stad krijgt thans steeds meer bekendheid als een centrum voor het houden van conventies. (The Financial Post)

VAN ANDERE DRUKPERSEN

EEN GEWELDIGE ONTDEKKING

Dr Stovell was een van de beroemdste geleerden van Amerika — hij was vooral een zeer bekende atheist. Hij werkte op het gebied der atoomenergie. Hij ontdekte n.l. nieuwe wegen tot navorsing der natuur. Een dezer ontdekkingen was zo geweldig dat ze zijn denkwijze volkomen veranderde. Hierover nu schrijft hij zelf: "Ik was een overtuigd atheist en ging van de mening uit dat God een fantasie-voorwerp was van gelovige enthousiastelingen. Bij ons wetenschappelijk werk hebben wij echter verrassende ontdekkingen gedaan bij het onderzoek naar de functie van de menselijke hersens. Wij stelden vast dat de hersens een bijzonder radiostation zijn. Wij onderzochten haar golflengte en ontdekten daarbij nog meer: het gelukte ons namelijk, een hele reeks van golflengten te ontdekken die in lengte sterk van elkander te onderscheiden waren. Het interesseerde ons een experiment te wagen om te ontdekken wat in de hersens van een stervend mens gebeurt. We hadden de mogelijkheid onze waarnemingen te verrichten bij een stervende gelovige vrouw. Zij zelf wist niet dat we in een aanpalende kamer onze daartoe benodigde instrumenten hadden opgesteld. Met mij waren vier bekende geleerden: gespannen wachtten we op het resultaat van ons onderzoek. Allen waren wij godloochenaars, ik zelf de meest overtuigde.

Bij onze apparaten hadden we een toestel dat de sterkte der gedachten moest meten van deze stervende vrouw. Dit toestel had een meetschaal met als middelpunt het cijfer 0 en een verdeling van 500 graden in beide richtingen. Vroeger hadden we tijdens de uitzendingen de sterkte gemeten van het grootste radiostation van Amerika. De wijzer van ons toestel toonde toen 9 graden aan.

Toen het stervensuur der genoemde vrouw naderde, begon ze God te loven en te danken. Zij bad om Zijn zegen en vergeving der zonden in de naam van de Here Jezus. Zij verheugde zich er over dat ze spoedig mocht binnengaan in een andere, betere wereld.

Wij als geleerden die in de aanpalende kamer zaten, werden zo aangegrepen door alles wat we hier hoorden, dat we onze instrumenten volkomen vergaten. Ik moet toegeven dat we tranen in onze ogen hadden. De waarschuwingsbel van ons meettoestel riep ons terug tot onze gedachten. Toen we op het registratieblad keken konden we onze ogen niet geloven: De wijzer stond op plus 500 graden. Hij wilde nog hoger klimmen, maar de constructie van het toestel liet het niet toe. Verrast keken we elkaar aan. Voor de eerste keer in de geschiedenis was het gebed van een gelovig mens gemeten en het was 55 maal sterker dan de potentie van het sterkste radiostation in Amerika. Heel mijn atheistische denkbeeld stortte in elkaar. Na enige tijd werd besloten de proef op een andere stervende te herhalen, ditmaal een uitgesproken godloochenaar. Weer werden de instrumenten opgesteld en wij vroegen een verpleegster om met de stervende te spreken. Hij vertelde dat hij aan God en de mensen wanhoopte.... De wijzer op de schaal van ons toestel begon zich in tegenovergestelde richting te bewegen: toen de stervende alles begon te vervloeken weerklonk ons belsignaal: de wijzer wees op minus 500 graden. Op deze manier was de sterkte van slechte gedachten en vervloekingen gemeten.

Toen ontstond bij mij de ernstige gedachte: Indien wij als geleerden in staat zijn de kracht van de golflengte van geloof, gebed en het goede te meten en tegelijk ook de kracht van het kwade dat uit ons wezen uitgaat — zou het dan ook niet mogelijk zijn dat God onze gedachten leest en tegelijkertijd ook de voornemens in onze hersens waarneemt die zich in ons gebed uiten?

Door dit alles werd ik van aangezicht tot aangezicht gesteld met de alwetende en alziende God. Zoals ik reeds zei: stortte heel mijn denkwereld als godloochenaar in elkaar. Als geleerde kon ik dus de waarheid niet afstrijden. Nu ben ik een gelukkig christen en geloof in Jezus Christus als mijn verlosser.

(Uit: "De Kruisbanier".)

DE KINDEREN OP DE KLEUTERSCHOOL — DE MOEDERS NAAR ENGELSE KLAS — U ziet hier Mevr. Tomasso Morelli, haar dochter Luci en Mevr. Michael Serasini luisterend naar onderwijzeres Margaret Hamer tijdens een experimenteel programma van de Toronto Board of Education. In het kader van dit experiment wordt aan moeders Engels onderwezen, terwijl hun kinderen op de kleuterschool zijn. De leiding van dit experiment berust bij Mevr. Salome Smith, de dochter van een "Pennsylvania Dutch doopsgezind gezin in het graafschap Waterloo. "Ik weet wat het betekent om in een volkomen andere cultuur terecht te komen," zo verklaarde zij. "Ik kende geen woord Engels toen ik naar school ging." (Globe and Mail Photo)

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(10)

"O!" zegt Marion en blijft onthutst staan. Ook haar gedachten waren geconcentreerd op een omaatje of kindertjes. Maar Marion lacht. Zomaar, jong, onbezonnen. Ze lacht als ze op het vreemde meisje toestapt. "We hadden gedacht dat er een oud omaatje zou komen of een paar van die pukken en bent u het! Ik heet Marion."

Het meisje staat op, legt mechanisch haar hand in die van Marion. En dan of ze het van binnen ergens heel diep weghaalt, zegt zij op haar beurt: "En ik Ellewien."

"Ellewien." Marion zegt het na, zachtjes voor zich heen en voelt een groot, nameloos verdriet en ze weet zelf niet, dat dat komt doordat het zo eenzaam klonk, zo heel eenzaam, dat uitspreken van die naam, Ellewien, het enige wat ze nog heeft. Haar naam.

Vanuit de voorkamer komen nu aarzelend Pim en Ini binnen. Hand in hand.

"Zeg eens netjes goeiendag, jongens!" Laura gaat zich weer dat safer voelen, nu van twee kanten tegelijk haar hulptroepen arriveren.

Maar het meisje in de stoel, verstard en verstijfd, wezenloos als een stenen beeld, heeft het gevoel hier neergesmakt te zijn in dit vreemde huis met deze vreemde mensen, waar ze niets te maken heeft en.... waar ze toch moet blijven, omdat er geen terug is.

Eens was er een zaterdagavond, heel lang geleden, vóór al dat wilde en bange was het. Dat was thuis en zij was Ellewien, zomaar gewoon en daar was Jochem en Jochem was van haar en daar kon ze zich bewegen, durfde ze zich te bewegen, zomaar opstaan, heen en weer lopen, precies was ze wou en daar zong ze ook, ja, ze zongen er allemaal en er was nog een ander huis, die grote kamer waar de stoelen stonden met de leeuwekoppen en waar muziek was, ja, waar het rook naar muziek. Even blijven haar gedachten hieraan vasthaken, ja, het rook er naar muziek. Dit is heel lang geleden, vóór die boze verschrikkelijke droom. Haar handen grijpen in elkaar en het witte streepje op de linker ringvinger is niet meer te zien. Het was geen droom, het was werkelijkheid van dat water, dat kolkende, woeste, wilde water, het was werkelijkheid van dat grauwe water met de zon erop in een lange zilveren baan, van dat water onder donkere, grauwe luchten, het water toch nog met een enkele lichtflits in de lange, bange, donkere nacht; het was werkelijkheid van die schreeuwen over het water.... nee, ze wil er niet meer aan denken en nog heeft ze neiging haar vingers in haar oren te stoppen. Het was ook werkelijkheid, ja, dat ze zongen. Ze zongen met z'n allen en het klonk mooi over dat vreselijke water. Op 't zelfde moment ziet ze weer de zolder die ging varen, die een boot werd, ziet ze het stuk dijk waarop de zolderboot vastliep, een stuk dijk dat verzakte en misschien toch iets anders was geweest, ze ziet ook weer hoe vader en Dani plotseling verdwenen, zonder een kreet, in dat hongerige water, en toen was ze opeens in de boot bij Jochem.

Ellewien haalt diep adem. Het is of van binnen alles bij haar wordt dichtgesnoerd. Jochem was er en hij wilde haar niet uit de boot laten, naar de anderen die zouden verdrinken. Er is een stem in de mooie kamer, waar ze nu zit, die vraagt of ze honger heeft.

Ellewien schudt van nee. Toen ze op het vlot zaten, één, twee, drie dagen, toen hadden ze wel honger, maar nu heeft ze plotseling zo'n naar gevoel van binnen en dat komt omdat Jochem.... al de anderen....

Er is een kinderstemmetje, een vleiend kinderstemmetje en een lief kinderkopje, zomaar, vlak bij haar. Het stemmetje vraagt: "Was het water erg koud? Was u bang?"

"Ini!" roept Laura geschrokken, maar Ellewien kijkt in die onvertroebelde heldere ogen vlak onder de lange wimpers. "Nee," zegt ze dan.

Laura zet een tweede kopje thee neer, schenkt ook in voor Marion en dan komt Ini bij haar staan, smoest iets over de sneeuwklokjes, die mamma moet gaan plukken.

"Morgen," belooft Laura, "nu moet je met Pim gaan spelen."

"Konden jullie nog op tijd vluchten?" vraagt Marion nu.

"Ja," zegt Ellewien en ze denkt er bij: ja, we vluchtten nog op tijd.

"Met het hele gezin?" wil Laura nu weten.

"Ja, met het hele gezin. We gingen naar de zolder."

"O," het lucht Laura op. "En allemaal gered zeker?"

Ellewien ziet Laura aan met zo'n ontuitsprekelijk verbijsterde blik dat Laura de waarheid vermoedt. Een toonloze stem zegt door de doodstille kamer: "De zolder ging drijven en toen zijn we vastgelopen."

Laura blijft kijken in die ogen, die maar strak op haar gericht zijn en die haar blik maar steeds vasthouden.

Marion kijkt vol ontzetting naar het meisje in de stoel, dat schijnbaar meedogenloos verder vertelt: "Ik ben er alleen maar afgehaald, we waren met z'n zevenen...."

"Kind...." zegt Laura. "Kind...."

Marion tuurt strak in haar thee, maar door haar tranen lopen de randjes van haar kopje en die van het schoteltje door elkaar. Woest veegt ze met haar mouw langs haar gezicht. Dan tuurt ze opzij en ziet ook die twee rode gezwollen handen en ook dat witte streepje over de ringvinger. Die handen, die ze wel in de hare zou willen nemen. Maar in plaats daarvan rent ze de kamer uit. Met een bons slaat de deur achter haar dicht en boven valt ze snikkend op Pauls bed neer. "Zet die radio maar af. Het is toch allemaal rot, afschuwelijk. Je weet het nog niet, maar zij beneden, ze is helemaal alleen.... haar hele familie is verdronken en jij, jij wordt dominee. En wat moet je nu zeggen? Paul!"

Beneden in de huiskamer heeft Laura zichzelf hervonden, nu ze weet....

"Kind, wat moet dat erg voor je zijn, zó erg, dat wij het ons niet in kunnen denken."

"Ja," zegt Ellewien.

"Wil je proberen je hier een klein beetje thuis te voelen?"

Ellewien geeft geen antwoord en Laura verwacht dat ook niet. Ze praat maar wat verder. En dan komt haar praktische aard haar te hulp. "Ellewien, dat mag ik toch wel zeggen, hè, wat je aanhebt, is dat van jou?"

Ellewiens ogen gaan naar het jumpertje en rokje, nee het is heus geen oude rommel, maar het past niet bij haar en het past haar niet.

"Weet je wat," Laura probeert haar stem opgewekt te doen klinken, "ga eens mee naar boven. Je bent zowat van mijn grootte, we zullen eens zien of er iets is, dat je beter past, dat is prettiger voor je, hè, en dan kun je morgen wel met mij, of met Marion, dat is misschien ook wel gezellig, naar de stad om wat anders te kopen. Wij willen zo graag iets voor je doen." Laura begrijpt niet, waarom nu bij haar de tranen opeens zo verraderlijk hoog komen. "Het is nog niets, dat weet ik wel," voegt ze er dan aan toe, wetend, dat wat armzalige kleren, al zou ze haar desnoods het mooiste laten uitzoeken, niet opwegen tegen verlies van ouders, broertjes en zusjes.

Ellewien volgt haar willoos naar boven, waar ze andere kleren uitzoeken, mooi ondergoed, een jurk, die nog zo goed als nieuw is. Bedrijvig en alweer meer op haar gemak in haar eigen huis, loopt Laura heen en weer van de slaap- naar de badkamer. Haar gewone kalmte keert terug. "Als je klaar bent, dan kom je maar beneden, hoor en als je nog iets nodig hebt, dan roep je maar, even een klopje hier, met de stoelpoot op de grond, dat is voor ons altijd het teken, nu, dan ben ik zo bij je. Ik ga nu voor het eten zorgen."

Maar op weg naar beneden, blijft Laura midden op de trap, haar handen tegen de borst gedrukt, haar ogen stijf dicht en de lippen op elkaar geklemd, een ogenblik staan. Wat is het moeilijk, denkt ze, vreselijk moeilijk. Dit kind, met haar bergen van leed, hoe moet ik haar ooit benaderen? Onder het voortlopen beseft ze: een oud omaatje was vast gemakkelijker geweest, of een baby....

Tegen etenstijd zit Ellewien weer bij de haard, gewassen en met een zachtgroene jersey japon van Laura aan, die haar in ieder geval aardiger staat en ook heel wat beter zit dan het te nauwe grijze jumpertje en het slobberrokje. Laura is nog in de keuken bezig en het dienstmeisje, dat de borden binnenbrengt en gaat dekken, knikt schuw naar haar.

Om deze tijd komt Berend thuis. In de gang licht Laura hem gauw in. "Jongen, het is zó erg. En.... nee, met zo iets weet ik geen raad. Ga jij maar gauw naar binnen."

Goedsmoeds gaat hij naar de kamer, met toch, als altijd, iets van een lach op zijn gezicht, waar nu het verdriet toch ook uit spreekt om al dit leed, dat hem geschokt heeft en bezeerd.

"En daar is onze gast!"

Ellewien staat op en hij neemt haar hand in allebei de zijnen.

"Het zal wel heel moeilijk voor je zijn, maar ik hoop, dat je je toch een klein beetje bij ons thuis zult voelen."

Ellewien hoort de warmte in zijn stem, doortrild van het echte meeleven. Maar ze is zelf zo koud en zo hard van binnen, dat dit langs haar afglijdt. Meteen hoort ze weer haar eigen woorden tegen Jochem, nadat ze haar ergens van droog goed hadden voorzien: "Jij kunt toch niet met een steen leven."

Berend voelt: het enige dat ik nu kan doen, waarmee ik haar, nee, niet kan helpen, enkel misschien op haar gemak zetten, is gewoon doen.

Hij informeert waar ze vandaan komt en dat geeft hem een aanknopingspunt. "Wacht eens, staat daar niet ds. Bruining? Die heb ik de vorige zomer gehoord toen we met vakantie waren. Een kwiek ventje lijkt het me, hij had een frisse preek, wel wat te idealistisch misschien, maar dat mag ik wel."

"O!" Ellewien veert op. "Dat is onze dominee. Ik heb hem vanmorgen nog gezien. Ik heb verleden jaar belijdenis bij hem gedaan en...."

Abrupt zwijgt ze. Berend ziet hoe ze wit wordt tot haar lippen. Hij wordt er zelf koud van en schrijft het toe aan haar emoties, maar beseft in de verste verte niet, dat Ellewien er bijna aan toe had gevoegd, "...vandaag zou hij ons trouwen." Even gaan haar ogen opzij naar de klok. Ja, het zou al voorbij zijn. Alles flitst tegelijk door haar heen. De bruidsjapon, de cadeautjes, de zaterdagavond bij tante Cor met de schimmige gezichten van de jongens tegen het raam, de bewondering van vader en moeder, oom Jan achter de krant, Rita, die zei, later als ik oud ben of ziek, Jochem.... alle beelden verdwijnen. Er is niets meer dan een verstijving van binnen, een achteruitwijken, haast lichamelijk, nu ze aan hem denkt.

"Het doet me genoegen," zegt Berend en dat doet haar weer opzien, wat bevreemd, wat verward.

"Nu ja," lacht hij, "niet om die dominee, maar kijk, we zijn ineens wat dichter bij elkaar gekomen, nu we weten dat we het over de hoogste dingen samen eens zijn, dat we daar gelijk over denken. Dat is fijn, Ellewien."

Even voelt ze weer dat warme langs zich heen gaan, dat toch niet van binnen tot haar door wil dringen.

Berend zwijgt. Hij zou nu wel naar haar ouders willen vragen, naar haar broers of zusters, hij zou al z'n hartelijkheid en meeleven haar willen tonen, maar de woorden komen niet over zijn lippen. Hij kan niet.

En Ellewien denkt: zo zal ik altijd blijven, als een steen.

(Wordt vervolgd.)

Women in Missions

When God created woman He placed her on the earth as partner for her husband. To be exact, to be a helper fit for him. (R.S.V.)

This is what the woman remained to be for centuries: a helper for her husband. Women, however, were not destined to remain wives and mothers only.

In the hearts of many women there has lived an urge to be a help to mankind in general. Education of girls was unheard of but in many fields women began a struggle against prejudice of the male. With God's help, many thousands have become instrumental in bringing blessing to the world in the field of education, medicine, culture and science. Their combined efforts have long been recognized as a worthy contribution to the spiritual progress of the world. But it was a prayerful struggle by concecrated women years ago that brought this about.

In his book "All loves excelling", R. Pierce Beaver, Professor of Missions, University of Chicago Divinity School, traces the development of Women's work in Missions, its broad outlines and the individual pioneers who led the way.

Mission work had been carried on by various church groups since 1600, but not until 1800 did women have any active part in it. Then in 1802 some guests were dining at the home of Deacon John Simpkins and his wife. One of the guests raised his glass of wine and exclaimed: "This excellent wine probably cost a penny a glass. Just think if we would all forego a glass tonight, the sum saved would buy several gospels or more tracts. If we were to save a cent a week by doing without something, think of the hundreds of Bibles and hymnbooks with which the missionaries could be supplied each year."

Then and there the idea of the Cent Society was born, Mrs. Simpkins agreed to be the collector and the money would be used by her husband for the Missionary Society of which he was treasurer.

The Cent Society brought forth a flood of copper coins once its aims and purpose were made known. It was similar in its origin to the story of the widow's mite of Jesus' day, and the vision of the collective power of 1000's of pennies, made each penny seem significant. It caught the feminine imagination and they were encouraged to do more than pray for missions which they had already been doing on an organized basis for some time. Since 1800 the Boston Female Society for Missionary Purposes had been gathering together to support mission work. Organized by the invalid Mary Webb, in Boston, the interest in missions had spread to other denominations. 14 Baptist and Congregational women had comprised the first membership but through corresponding with other women, and by means of a mission magazine, a proposal was made and accepted that all women meet for concerted prayer on the 1st Monday of each month. It became known as a "Concert of Prayer for Missions", but not only Prayer but the annual dues of $2.— a year had been instrumental in supporting missionaries by supplying them with Bibles and literature abroad.

The Cent Society with their simple membership requirement of 52 cents a year gave more women an opportunity to contribute to the salvation of immortal souls and the advancement of their Redeemer's Kingdom. As an ocean is supplied by rivers, made up of small streams, so the pennies began to flow. The Massachusetts Missionary Society gathered in $1200.— in 1811 and what these women's mites could do was shown by an account published in their missionary magazine. 2460 items were sent to different parts of the country for distribution. These were Bibles, hymnbooks, New Testaments, Catechism and spelling books, copies of School of Good Manners, etc.

The idea so simple in its origin was the start of many more Women's Missionary Societies. Their concern had been the spiritual welfare of Indians, Jews, in the U.S.A. but now they began to look beyond their borders and feel an equal concern for the souls of those in foreign lands, who had never heard the gospel. Many groups of women in various denominations had organized by 1812. They had seen the needs of the poor in large centres of the U.S.A. They had collected funds to feed, clothe and warm them but a large majority of the members felt a strong desire to educate them. Literature was available, to a degree but it would be equally important to reach and teach the illiterate at home and overseas, so they could understand the Bible as well as read non-religious material.

In 1816 the proposal was made in the Missionary Magazine "Panoplist" as to propriety of women to be allowed to do more than gather money and pray. The verdict was a negative answer, women would not be allowed to teach or preach.

So it remained. Even in 1816 the Rev. Ward Cotton preached to the Female Society in Aid of Foreign Missions. He urged the members to take care of the domestic issues and to remain quiet and study. In 1819 the women were again admonished by the Rev. David Kimball to do the work at hand for which they were suited. Slowly, however, the view began to change, probably because women became more active in their particular Mission Societies. When Sunday Schools were introduced in 1825 women were allowed to teach. They were permitted to devise, suggest and recommend schemes of benevolence but the execution was left to the men. Orphans and widows' homes were visited but women remained in a supporting role, passive.

By 1839 Women Missionary Societies numbered 680 compared to 923 with male members. Many denominations joined hands in a stronger effort to support mission work both at home and abroad. A new objective took root, namely to train young girls of all ages to devote their talents to evangelism, and a Maternal Association was organized. Although this Association did not flourish it remained a definite objective of Christian women to encourage the next generation's interest in mission work. Letters from Missionary wives overseas further stimulated the strong desire of the members toward this goal. While these wives were not permitted to do any missionwork as such, they were expected to teach girls and women the basics of domestic skills and the arts of spinning and weaving. They were eventually allowed to help with their religious education.

Missionary wives were a vital part in their husbands' work. A single male missionary found life difficult and the married state was greatly stressed. Wives were considered a protection among the savages but their work among them was not given credit. In letters to their home Missionary Society the wives could express the needs of their husbands and they could count on the immediate support of its members, whether the need was for prayer or for material help.

Some of these missionary wives are shining examples: Mrs. Anne Judson, a Baptist wife from America, Mrs. Harriet Newell gave her life in the overseas mission.

For years requests had come in to the Boards of Missions from single women who felt a strong desire to venture forth on their own. It just did not seem possible or proper to the average churchman of that day that a woman without a husband to make decisions and take responsibility could attempt the career of a missionary pioneer.

Much prayer and the constant inspiration of missionaries overseas finally made it possible for missionary widows to be allowed to work on the mission field. Mrs. Charlotte White was given the Board's blessings and began her work in India in 1816. Still single women were refused permission to go overseas.

In 1824 the first single lady was sent to the Sandwich Islands. This was Betsy Stockton, but she was classified as: Domestic Assistant in the family of a Rev. Charles Stewart. This woman was born a slave, in N.J. in 1798, but became a blessing to many as well as an inspiration. Very little is recorded of her work but she is remembered as a woman of great talent and strong character.

By 1826 it was pointed out to the United Board of Missions that women were needed who had no family responsibility, to help in the education of young girls in India. Hindu fathers saw no need to educate females but with a great deal of persuasion they concented to have them taught the rudiments of housekeeping.

Slowly permission was given to have them learn the art of reading and writing.

Once the Mission Boards were convinced of the need of single women teachers, they found many ready and willing. By 1860, 124 single women had been sent overseas. They came from many denominations: Reformed, Presbyterian, Congregationalists and Baptist as well as Methodist and Episcopalian. They were sent to Burma and Bengal, to Athens and Turkey, as well as to Africa and Liberia. Many have given their lives as result of fever and tropical diseases, but the work they had begun was to remain and prosper.

Many names could be mentioned like Harriet and Louise Scudder, Reformed Missionaries, Eleanor Macomber, Baptist, Mary Briscoe Baldwin who gave 42 years of creative service to overseas missions in Athens, and many more. Books have been written on their individual work, but only God will remember the years of prayer that were said and the endless monies that were needed to build and direct Women's colleges, hospitals, dispensaries, nurses' homes, orphanages, leper asylums, homes for missionary children, training schools, for nurses, evangelists, and Bible women.

The Women's World Day of Prayer humbly begun in 1744 is still observed annually in all countries of the world, and has brought praying women together on the 20th of February all over the globe. The proceeds of this day are used to spread the news of the Gospel by Literature, as well as teach the illiterate.

The last chapter in the book "All loves Excelling", causes the reader to be depressed, for it relates how enthusiasm for missions is dwindling, and interest is fading in our churches, everywhere. The cause? Lack of inspiration from parents has caused youth to be estranged from the mission work. Also the many opportunities to serve overseas for non-church organizations have taken away the desire to help the needy overseas. We seem to be in need of Home Missionaries to inspire and teach youth to be concerned with the spiritual needs of the world's millions.

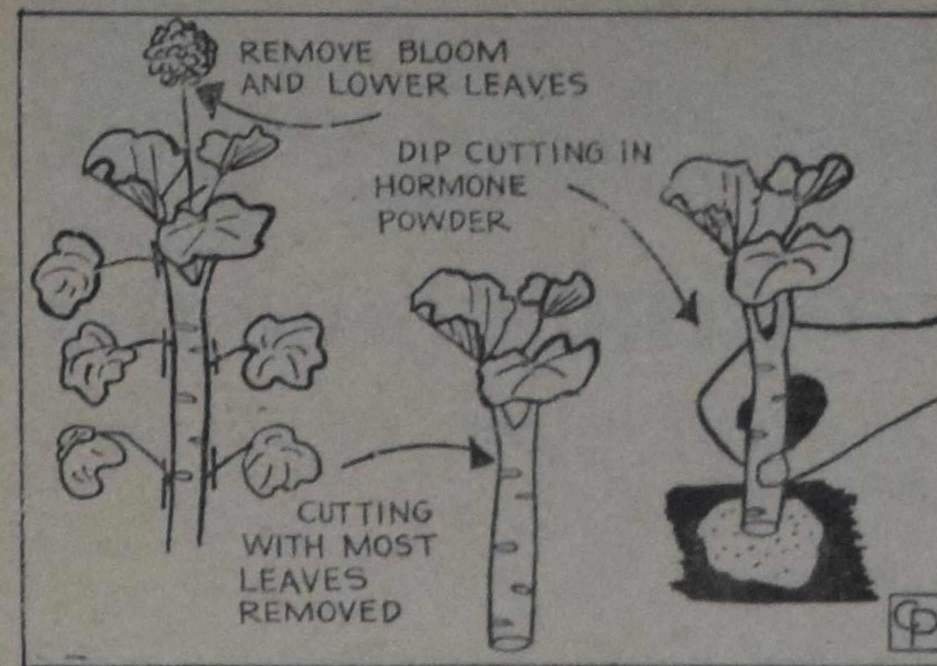
One such is mentioned on the last page of the book. She is Shanti Solomon, a lady in East Asia who is again sharing prayers and coins as tokens of intercession and reconciliation.

Could it be that God will again use her as he did Mrs. Simpkins in 1802? Let us pray that He will.

E.S.

TODAY'S GARDEN-GRAPH

Reg. U. S. Patent Office

Winter Blooming Geraniums

By EDNA HALLIDAY

Distributed by Central Press Association

GERANIUMS are such generous plants that new plants can be had from old ones by taking cuttings this month and next. These cuttings should bloom indoors about eight to 10 weeks later.

The cuttings should be taken from firm terminal growth which means from the end of the main stems. As shown in the accompanying Garden - Graph, remove the bloom and take cuttings four to five inches in length.

Make the cutting at the node just below a leaf. Remove the leaves from the lower part of the stem as shown, this goes into the soil. Also strip off the short leaf scales that encircle the stem.

Do not plant the cuttings immediately. Let them lie in the shade for a day. This gives the wounded cells a chance to heal over and form a callus which reduces danger of damping-off.

Rooting can be speeded by dipping the cut end, as shown, into a hormone powder before inserting it in the rooting medium.

If just a few cuttings are made, a clean, six-inch clay pot is ideal. Clean, coarse sand, or a mixture of half sand and half peat moss is suggested.

It should be moistened before the cuttings are planted, and kept moist while the roots are forming. Or the cuttings may be potted singly into peat pots, which makes transplanting them easy later after roots and top growth have started.

SURGICAL MASKS are hippiedom's answer to the spread of hepatitis germs in Toronto's Yorkville. Nancy Dymond (right), daughter of Ontario Health Minister, Matthew Dymond, sells village paper to customer. Growing concern that the disease has become an epidemic has sent a rush of habitues to testing centres. Policemen patrolling the area have also been found with the liver disease.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

FROM THE BOOKSHELF

The Encounter Between Christianity and Science *)

by J. W. Bakker, M. Sc., P.Ag.

Professor Bube (Physics) of Princeton University collected and edited 10 essays under the above title. Five of these essays are of his own hand, the other five are from professors in the fields of astronomy, geology, biochemistry, psychology and sociology.

The authors are presented as dedicated christians wrestling with the problems posed by the tremendous increase of organized scientific knowledge. The book has some difficult sections, even for trained scientists, but the first two chapters make the book already worthwhile reading for "laymen" as well as teachers, preachers and students. The concentration on a positive approach, rather than on criticism, is refreshing.

In recommending this book it is not an endorsement of all the personal views developed!

The first two chapters are from the hand of Dr. Bube and analyse the nature of science and the nature of christianity.

A brief look at these two chapters may suffice to introduce the book.

The nature of science

Science is the study of the natural world. By "definiton" science excludes the supernatural: for the simple reason that it can not be measured. If a scientist becomes very much pre-occupied with the measuring and with the measurable things, he may come to a point where he denies the existence of a domain outside the measurable world. But such a denial is not a scientific conclusion, it is rather a decision of philosophy or "faith".

The scientist knows very little. All that is physically known and can be known are the readings on the scales used, tracks or tapes, shades on a photographic plate, etc.

. . . "however, he unhesitatingly develops from these perceptions a conception of the whole universe. This conception is something that a scientist believes rather than knows".

The scientist works with concepts and ideas as realties. For him they are "real" because they are successful in describing a certain order of collected facts and in predicting future observations.

Dr. Bube deserves credit for making it so abundantly clear that there is a sharp distinction between the physical reality and the scientific extension of these into models and theories.

For the scientist however these models and theories are "scientific reality". Science never speaks of anything as *certain*. Scientific facts are only relevant within a certain "framework".

"At no time does science claim to be in possession of the whole truth; in fact science is quite clear in insisting that it is never able to be in possession of the whole truth". The statistical nature of science is clear to the scientists; science is to live with the fact of averages. From the standpoint of a scientist there is only a pragmatic choice between "proper" and "improper" description or theory.

Scientists "stick together", form a community. This has the imminent danger of isolation in language and perspective. It may lead to religious overtones in that community; it may lead to terrific pressure to "conform" for acceptance (and a job?).

The nature of christianity

This analysis contains some very interesting remarks and viewpoints.

"To be Christian is to know Jesus Christ in a personal way, and to give evidence of this personal relationship in all the other interpersonal relationships of life."

The basic knowledge comes from the Bible. God cannot be known without revelation. Disagreement between revelation in the physical world and revelation in the Bible must be caused by different interpretation. God reveals only part of himself. The human mind is not large enough to fathom all of God.

Doctrines formulated run into the same difficulties as scientific models and theories. The christian doctrines are based upon a certain selection of facts from the revelation. They are "real" in the manner in which they give a satisfactory explanation of facts of the christian revelation. But they may be in need of some rewording when new material becomes available.

It is obvious that there could be a point of difference in the words "new material" becoming available.

"Christianity cannot properly be considered if one is unwilling to leave some questions unanswered. There is a mystery to the basic points of christianity that defies intellectual explanation."

Dr. Bube implies that science is unable to describe supernatural things, that science however can describe many things which formerly were considered supernatural. This makes science overconfident that it can describe everything and "explain" everything even in the realm of the real supernatural. However, many modern scientists do or begin to realise the severe limitations of the human mind. Christianity has too often tried to categorize everything and to intellectually explain faith, gospel, doctrine, etc. This has led to some impression of "christianity" which is far removed from the revelation of the Bible.

Christians must start to realize that it is impossible to give a complete "tight" system of intellectual "faith".

Science cannot be caught in the present human language and power of expression, much less God and His grace!

The use of the above views may lead to a wide interpretation as is evident from the viewpoints here and there mentioned in the book. However, I feel that a basic contribution has been made to the discussion regarding the encounter between christianity and science. If we handle it with extreme care and approach it from the faith of a believing christian, it is worthwhile to realize that the revelation in the Bible is only revelation for the believer. The same must apply to the scientist who extends his facts into a theory in which he (and others) "believe". Revelation without faith is just history or human mythology. Scientific theories are just "fiction" and "fantasy" without the "faith" of the scientist! These remarks are not meant to cover all possible aspects, and I realize that some points have only been touched upon.

*) *This is the title of a book: "The encounter between Christianity and Science", edited by Richard H. Bube (Eerdmans, 1968, $5.95.)*

THE WORLD AROUND US

CHINA [1]

The Cultural Revolution and the Party

For more than two years now the Great Proletarian Cultural Revolution has been in progress in China. A great deal of melodrama, an enormous outpouring of rhetoric, and much fighting have not brought definite new guidelines as to what the new China that Mao envisions will look like. The evidence available to those outside China is not in any way conclusive; it is at best contradictory, and often misleading. No two Sinologists seem to agree entirely on what is happening in China and what the future of the Communist Party within the country will be. The big problem is that the protaganists in China appear to be reacting on a more or less ad hoc basis to pressures and currents released by the Cultural Revolution itself — pressures that may have been by no means fully expected and that can be only dimly perceived by observers abroad. Nevertheless, certain developments can be traced and a few observations can be made.

It seems fairly certain that the organization of the Chinese Communist Party has been the principal victim of the Cultural Revolution. Although the party machinery has come under heavy attack, it should be emphasized that the Party as such has not been under attack at any time and that no attempts have been made to deny its central legitimizing role as the "vanguard of the proletariat" and the front of political authority in China. The attack on the organizational command structure and the party machinery has been so devastating, however, that it seems fairly obvious that the morale of the party members and the stature of the party itself has been greatly undermined and in the eyes of the general populace has brought into question the very legitimacy of the party as the arbiter of Chinese political and social life.

The attack has been heavy and the casualties numerous. Of the 11 members and alternates on the Politburo who were politically active in 1965, 8 have fallen. Of 11 politically active members of the Central Committee Secretariat, only 3 have survived. Of 10 directors of Central Committee departments and bureaus, only one seems to have retained his post. Of the Central Committee membership, 52% have been shunted aside and another 14% have come under severe attack. The percentages for the provincial committees are somewhat lower, but casualties have nevertheless been very heavy.

Mao seems to have initiated the Cultural Revolution because he felt that the Chinese revolution was losing steam, that the revolutionary ideals for which he had long fought were in danger of becoming lost as the Chinese Communist Party became enmeshed in the difficult job of nation-building, and that there was a distinct possibility that "revisionism" of the sort espoused by the post-Stalinist Soviet Union would catch on in China. The old party members who had been with him since the beginning and the new recruits who had joined the party since 1949 had failed to change their outlook on the world, could not or would not transform their priorities and were increasingly becoming alienated from the "masses", whose untapped "revolutionary enthusiasm" remained high. The party bureaucracy, which had grown steadily over the years, was itself becoming a dead weight and stifled revolutionary initiative. The Cultural Revolution was thus designed to shake up the party and to remove a number of its important leaders.

When Mao first attempted to refurnish the party with new ideas he met with considerable resistance. Party members tried to cleanse the party through "operation teams" which carried out on-the-spot "investigations" of accused individuals and passed sentences according to their findings. But these "teams" were under the control of the party secretariat so it was an attempt by the party to reorganize itself through control from within. These teams, however, were opposed — often in pitched battle — by less well-organized groups of students who responded to appeals that had begun to appear in the official press calling for unbridled revolutionary ferment. The question then arose whether the purge was to be conducted by the party secretariat, or was it to be bypassed, at least in part, in favour of direct action by the "masses", who were in turn responsive to Mao. The other question was who exactly was to be purged, and whether the purge could be kept within controlled bounds so that damage would be limited.

Mao was soon convinced that the party apparatus could not be trusted to purge itself; hence the Red Guards, successors to the semi-organized student groups were expanded and to a certain extent brought under control. Mao and those in his immediate entourage on whom he relied moved quickly to channel and direct the Red Guard movement. But even so, the call to hit "at persons in authority" created a good deal of confusion and the forthcoming struggle was bound to be a messy affair. Still, Mao did all he could to retain firm control over the Red Guard movement. The Red Guards were given permission to use the railways and the state telegraphic network at minimal charges; official permission was needed for demonstrations against "persons in authority"; Red Guard newspapers were published on state and party presses using state stock of newsprint. Since the government gave all this assistance, it could also revoke these special privileges and thus has a certain measure of control over the Red Guards. The government supplied "black materials" — documented charges of wrongdoings to be brought against Red Guard targets, and this indicates that some highly placed persons must be in charge of the Red Guards (behind the scenes) because much of the material could only have come from archives not avaible to the general public.

But anomalies soon appeared and confusion began to reign. Discipline in the hastily organized Red Guard groups was not well enforced. Forged "black materials" were in some instances used. Unplanned disputes between local authorities and militant Red Guards, of between Red Guard groups themselves, frequently escalated, involving peripheral figures and at times forced the central authorities to approve new targets for attack which initially had not been contemplated, or to approve attacks that had in effect already begun. In other instances, leaders in Peking were clearly divided over the question of whether or not the assault on a given individual should be pursued or curtailed. Confusion among those under attack was also widespread. As the Red Guard attack widened and gained momentum, anger and dismay was felt by all party cadres. They felt that the attack on leading party functionaries could only be counter-revolutionary and could only be a sinister effort to destroy party prestige and authority and to sweep away entirely the party as an institution. Local cadres began to attack the Red Guards violently or to form Red Guards of their own, under their command, to destroy the others. The counter attack was so strong that the Cultural Revolution was almost brought to a standstill and Mao was forced to admit that the provinces did not realize what was as stake, nor the reasons for the Red Guard.

Mao now took drastic steps. In the provinces, where the resistance to the Red Guards had been strongest, both provincial state governments and provincial party committees ceased to exist in any meaningful sense. This gave the Red Guard much more power, since the strongest opposition they had had to contend with was now removed, but it also cut off any effective chain of command, buth in the government and in the party.

J. J. Bout.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. McCarthy, for one
5. Fish
9. Quiver
10. Heaps
12. Fork prong
13. Most terrible
14. Not young
15. Solitary
16. Thus
17. Plagues
19. Pronoun
20. Old Dutch measure
21. Not cold
22. Scholars of ancient literature and art
26. Quantity of yarn
27. Sunburn
28. Moslem title
29. Somewhat lengthy
33. American moth
34. Desolate
35. Narrow inlet
36. Nonentity
38. Jar
39. Sleep sound
40. Friars
41. One's heirs
42. Botch

DOWN
1. Santiago is its capital
2. Disembarks
3. Piece out
4. Pronoun
5. Revolves
6. Employ
7. Beverage
8. Pudding, for example
9. Cease
11. Rages
13. Living quarters for students
15. Marshy meadows
18. Job
19. Owns
21. Ala
22. Fetters
23. Shallow ponds
24. Mother of Irish gods
25. Walking stick
29. Dips out
30. Manacles
31. Lustrous fabrics
32. Head coverings
34. Nee
37. Startling exclamation
38. Mr. DiMaggio
40. Measure of length: abbr.

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

CAN WE SEE A NON-CHRISTIAN PSYCHIATRIST?

In September "Salem" hopes to make a start with providing psychiatric out-patient services. Although these services will be given by a Christian psychiatrist, sooner or later some patients will have to be referred to a non-Christian psychiatrist. And in those cases that will be the better thing to do.

Do I read this right? Does the president of Salem here say that under certain circumstances it will be better to send patients to a non-Christian psychiatrist than to a Christian psychiatrist? And that after so much effort and money have been put into obtaining Christian psychiatric help? Yes, you are reading correctly. But let me explain myself more fully.

A while ago, when I wrote in this column about the necessity of referral by the family physician, one of the arguments given was that a patient sometimes can not be treated effectively as an outpatient **and will have to be admitted to a psychiatric hospital.** Since Salem does not have such facilities at present, the treatment of this patient would have to be taken over by a non-Christian psychiatrist, attached to that hospital. During the week psychiatric emergencies may also arise that cannot wait till the **Saturday** Clinic.

At this point you may interject that these are only temporary circumstances, which will later be remedied. You may want to add that nobody would have any objection to seeing a non-Christian psychiatrist, particularly if this were recommended by Salem's psychiatrist. However, here I would then disagree with you and this is exactly the issue I should like to elaborate on.

It happens all too often that Christian patients, when advised to see a psychiatrist, make serious objections, because the specialist is not a Christian. Similar objections are often raised by relatives, friends or counsellors of patients when these lend assistance. This has been my own experience and that of my Christian Medical Colleagues with whom I have discussed this matter.

But this opinion rests on a serious misunderstanding and the **Medical Advisory Committee of** Salem decided at its last meeting that this should be pointed out.

Why should one have no objection to going to a non-Christian psychiatrist if a Christian one is not available? Well, for the same reason as one sends his children to a public school if there is no Christian school in the area. At least when I may assume that children are sent to school, not because the Government demands it, but because they have to receive instruction (i.e. because God demands it).

Many things are the same in a Christian and in a public school. Two plus three does not equal five in the one school system and six in the other. Neither are the rules of English or writing different. But a Christian school exists first of all because of the belief that the education of children is a task which the parents have received from God. In performing this task they delegate it to Christian experts, who teach the children God's laws for creation. These laws or rules are not found in the Bible, but in creation itself, for every creature to be discovered, believer and unbeliever alike.

However, the Word of God throws a clearer light on these laws. Therefore the Christian will, when he applies the Bible to God's creation order, stress and combine different historical events and so come to a different truth in history. He can also discover errors in human thinking caused by unbelief, which have led to a wrong interpretation of certain facts (e.g. in evolutionism). But the facts, the material that science works with, come from creation, from our temporal world, and can be discerned by every creature, whether he professes God as Creator or not.

Non-Christians may even, through God's blessing, be more accurate in discerning the truth than Christians, as can be demonstrated e.g. by the fact that some non-Christian scientists see insurmountable problems in the way of evolutionism, (not evolution!), while some Christian scientists do not see these.

In psychiatry the situation is no different. The psychiatric "facts" are the same for a Christian as for a non-Christian. That certain conditions, as e.g. nervous strain, can result in different kinds of abnormal behaviour, or that a certain type of treatment can help the one condition and not the other, are knowledge that is not derived from the Bible, but from general revelation. This knowledge comes from the study of the abnormal behaviour of man and it should be seen on one level with the historical fact that World War I started in 1914 or the fact that two plus three is five.

However, just as education is influenced by man's religious commitment, so is psychiatry. First of all it is again man who judges and combines the facts and so comes to theories. And certainly not all psychiatric theories are acceptable to Christian psychiatrists.

And secondly, psychiatry can not avoid the person who is behind the symptoms of disease, the person who has to receive treatment. Besides being practiced *by* man, psychiatry also is practised *on* man, who is the same religious being.

The question of the place man occupies in the world is therefore very important for the difference between Christian and non-Christian psychiatry. The Christian psychiatrist will e.g. make a distinction between two kinds of guilt. Feelings of guilt because of sins committed can cause psychiatric disturbances and should not be denied or explained away, but confessed. Much more frequent are guilt feelings based on wrong or distorted ideas and these should be exposed as unwarranted. The non-Christian psychiatrist may consider all guilt feelings alike and to be treated medically.

But again, also in psychiatry the Christian does not have the monopoly of the truth. There are non-believers in this field of medicine who have a much greater insight in God's laws for psychiatry than those who believe in Him, although the first do not recognize their knowledge as God's truth. The cardinal point that distinguishes the Christian is this recognition of God as Creator and Lord of all of life and the world, and a willingness to subject himself to this Authority. But he may sometimes put this subjection into practice in a very poor way.

By this time some readers may have become weary and asked themselves: if a lot of psychiatric knowledge is the same for Christian and non-Christian psychiatrist and other psychiatric knowledge is different for both groups, how are we to know? Let me just give a practical answer. In the case of the schooling of your children you had no trouble: you knew that Christian education was definitely the best for your child, but you also knew that your child could learn a lot of truth at a public school.

In psychiatry it is not much different. In the great majority of cases the practical management of the patient is done very well by the non-Christian psychiatrist. It is true that there may always be something lacking: the deeper understanding of part of the personality and the problems of the patient. However, it is usually more important to receive treatment and get recovery than to be *completely* understood. Total understanding lacks more often in life anyway.

Then there are situations where the religious conviction of the patient plays a special role and here there will be a wider separation between healer and patient. I mentioned the example of guilt feelings and more could be given.

In summing up let me say that Christian psychiatric help is what we all should be after, because it strives to consider the total person. However, if this can not be obtained because of various reasons, let us not shrink back from seeing a non-Christian psychiatrist. This would be a serious disregard for God's general grace. If I have overemphasized certain arguments, it is because I wanted to bring out this last point.

In order to make an appointment to see Salem's psychiatrist, you can contact Reverend J. Van-Harmelen, Box 33, R.R. 2, Whitby, Ontario. Child psychiatry will also be taken care of.

A. Vandermaas, M.D.

A matter of commen decency

by TOON KRAMER

The fact that there are so many people who want to know things that are not intended for them and — very often — are none of their business, has created a world-wide new industry: The Bugging Industry. The best customers are, obviously, the intelligence and information branches of the various nations. They are also known as security branches, counter-espionage and what have you. The second-largest customer is the industrial world, which wants to safeguard its own secrets and find out those of others.

What started as the "Ear at the Keyhole" centuries ago has, since the last World War, grown into a huge industrial sector which handles thousands of millions of dollars and produces devices and installations enough to equip large studios. One of the great differences being that these devices are usually very much smaller than the ones one expects to find in a studio.

There is a tapping instrument, for instance, that is no larger than a lump of sugar and can be fitted into any telephone. Every word passing through that telephone is then transmitted and can be overheard even a couple of miles away with the use of a small receiver. There are tape recorders and microphones that can be hidden in lamps, or pictures or pieces of furniture and which will record anything said in the room. Stethoscopes exist that can "hear" through walls with **the help of** amplifiers.

In the United States alone, there are 73 firms that supply and install "Eavesdropping equipment". This, in turn, has given birth to another thriving industry, engaged in detecting and removing tapping devices. This is keepng no less than 123 firms busy. Some cynics say that there are companies that will "bug" a place for one customer, and then welcomes the victim's order to "de-bug" it. Be that as it may, it is certain that this is really big business nowadays. So it is not at all surprising that in a number of countries people have begun to wonder whether something shouldn't be done about it.

In Holland, telephone privacy is protected by law. But that only applies to post-office people, who can very easily tap conversations and pass on information. Quite obviously, now that there are so many new devices on the market that have nothing to do with the post office, this law has become totally inadequate. For that reason, a Bill is being prepared in Holland that prohibits the tapping of a telephone conversation, except on instructions from one of the subscribers. The same will apply to recording a telephone conversation. And finally, the Bill prohibits passing on information obtained by tapping telephone conversations.

An exception will be made for cases in which the security of the state may be involved. In practice this means: The Security branch WILL be allowed to listen in to telephone conversations whenever it feels there are proper reasons to do so.

The question remains whether the new Bill will offer sufficient guarantee against bugging. One point, for instance, is that it only deals with telephone communications. But there are firms in Holland that supply excellent electronic overhearing devices. At least two firms are publishing the fact quite openly.

The Bill is silent on that aspect of the matter. It says nothing about long-distance microphones, nothing about tape recorders of which the microphones can be concealed in rooms, and nothing about through-the-wall stethoscopes. The point is that the government's say is restricted to the technical equipment of the telephone service, which is part of the state-run post office.

The position was not at all badly illustrated by one man who sells tapping devices, when he said: The government may as well prohibit the selling of axes. Because you can use them to chop firewood, but also to split your neighbour's skull. When all's said and done, this is merely a matter of common decency."

(Radio Nederland)

NO PLACE FOR NERVOUS NELLIES. Perched periously 46 storeys above King St. W., John Ouellet helps position a girder in place on top floor of the second tower of Toronto-Dominion Centre. Steel rigger "Big John" has the highest construction job in town, and he doesn't wear a safety belt. He can't wear one because he has to move fast enough to get out of the way of the big swinging girder. Visible in the background of photograph are Westbury Hotel, Toronto Hydro Building, Odeon Theatre and almost-completed Simpson Tower. In foreground is clock-tower of the old city hall.

HI NEIGHBOURS!

By the time this reaches you, the Postal strike will be ended and I hope satisfactorily settled with an agreement to last more than twelve months or next year we will be faced with the same inconvenience again.

Strikes — it's again the order of the day — one plant after another and now vital services such as our postmen render daily are affected. We take these services for granted and how crippled our civilization becomes if we are deprived of them. All of us have undoubtedly sighed a similar complant: Where will all this end?

Most people seem to be dissatisfied with their lot in life and the popular opinion that more money will compensate for it, has taken hold. Prices go up and we are back in the circle. There is no sense of values any more generally speaking and there seems no solution to the many problems this creates.

On international levels too there have been difficulties due to a lack of appreciation of others' rights and privileges. Stouthearted individuals have made efforts at a better understanding of each other's problems. One of these came to my attention the other day, namely Dr. Ludwig L. Zamenhof, who tried many years ago to bring about a brotherhood of nations which international differences have not been able to entirely wipe out. Dr. Zamenhof, who lived in Bialystok, Poland, where Russians, Germans, Poles, and Jews lived together with no language in common. He tried to construct a new neutral language. First he attempted to revive a dead language. Then he experimented with roots of words from European languages. As much as possible Dr. Zamenhof based the words on those used by various nations. He gave the language the name "Esperanto". Here is the Lord's Prayer in Esperanto:

> Patro nia, kiu estas en la cielo, Sankta estu via nomo; venu regeco via; estu volo via, kiel en la cielo, tiel ankau sur la tero. Panon nian riutagan donu al ni hodiau; kaj pardonu al ni sulojn niajn, kiel ni ankau pardonas al nij suldantoj; kaj ne konduku nin en tenton, sed liberigu nin de la malbono.

In spite of Dr. Zamenhof's efforts, how ever well-intended, the brotherhood he strove for never has completely materialized, although the communal language has bound the members of the Esperanto Association with strong international ties.

Contacts were made and have been renewed among men who differ not only in nationality but also in ideologies which are as far apart as the Poles. True understanding of each other's viewpoint has been sought and often achieved, even among members in countries where varieties of political opinion divide.

Associations were formed among Protestant Christians and later Roman Catholics joined themselves to form an Esperanto Association also. Between these two groups there is a strong desire for ecumenicity, and many efforts are being put forth for closer unity. In either group wishes were expressed to hold a universal congress and during the last week of July 1968 meetings were held in Limburg/Lahn, West Germany. The members are hopeful that this ecumenical congress may be the beginning of promoting peaceful understanding especially on a religious level.

This is a unique occasion and if successful, the results will also be unique. Many difficulties arose while making preparations for this meeting. The city of Limburg/Lahn is rather small, only 16,000 inhabitants and to find appropriate housing for all participants has proven a tremendous undertaking. Many large auditoriums are needed for individual meetings of either group to discuss their individual association problems as they arise. Yet the city was chosen for a reason: the bishop of Limburg has his headquarters here and the city is ideally located from a tourist's point of view. There is a very old cathedral, a city of mediaeval origin and beautiful surrounding country.

The program the congress has prepared will be varied and interesting for both groups. Each day a new scheme is chosen for discussion.

Prayer and liturgy is chosen by the combined committees. The Protestant part of the Congress will present two displays to illustrate the Bible and the Christian Æsperanto movement. The public is invited to attend these. Many Roman Catholic members will benefit from these displays as they have often expressed regret at their limited knowledge of the Old Testament. Some other interesting points on the agenda are personal acquaintance evenings, for closer contact, combined excursions and one evening for amusement.

The groups will be officially welcomed by the Bishop and the city council. Following the congress, members who wish to do so will have ample opportunity to enjoy a few days of excellent vacation opportunities.

It is another effort at better understanding by some idealists. Any program by political or religious parties seems doomed to failure for it is always based upon man-made interpretations of God's laws. How can two walk together unless they be agreed? And how can they agree when one group believes in salvation by grace alone (if they are true Christians) and the other believes in salvation by works? We may all converse in Esperanto but we will not fully understand each other unless we compromise and this brings lukewarmness to our faith.

A universal language has been a dream for centuries. In the 17th century philosophers Descartes and Leibniz made the first proposals for such a scheme. In 1880 the Volapük language was invented by Johann Schleyer, based on the English language it was temporarily used. In the 19th century Idiom Neutral was developed from Volapük. Interlingua in 1903 by Guiseppe Peano and others. All have failed. Basic English was developed in 1920 by Charles K. Ogden and I. A. Richards. It stands for British American Scientific International Commercial. People who do not speak English have learned to use Basic in 60 hours and can read anything in Basic after a month. It is widely used in Education. It has 850 standard English words, and rules used assist in making many other words. Whatever language we use — verbal, sign or any other type, the old Dutch proverb still holds true: "Een goede verstaander heeft maar een half woord nodig."

Greetings from
Your neighbour.

LAGE VUURSCHE, kasteel Drakensteyn: Prins Claus verricht acrobatische toeren met Willem-Alexander, zoals elke trotse vader met zijn zoon in een speelse bui.
(Foto Max Koot)

PRINCE KNIGHTED—Prince Charles, who is the Prince of Wales and heir to the British throne, lead a procession with his grandmother, Queen Mother Elizabeth, after being knighted and made a member of Britain's oldest order of chivalry, the Most Noble Order of the Garter. His mother, Queen Elizabeth II, knighted him.

FROM THE BOOKSHELF

YOU! JONAH!

Epics, inspired by biblical themes, tend to be didactic. Wisdom poetry, as the psalms for instance may be called, appears to be re-creative as well. The book of Job in the hands of Archibald MacLeish became "J.B." on stage. And recently the Book of Jonah has become "You! Jonah" by the poetic point of view of Thomas John Carlisle.*

In about eighty poems Carlisle explores the book of Jonah. He skilfully puts Jonah somewhere in between the inescapable God who dominates the Palestinian scene and us — small number of faithful ones in a post-Christian time.

The poet brings out that there is something in the life of Jonah that is akin to all men. Jonah spends most of his time, ambition and energy in escaping from God and in avoiding to share the message of forgiveness and grace upon repentance.

> The Word came
> and he went
> in the other
> direction,

Carlisle observes. Somehow it seems to become our story as we identify ourselves with Jonah and with the poet in the fleeing game. We may not hide behind fig leaves as Adam did — even though the present trend in fashions is getting pretty close to this original attire — but nevertheless we find a place or a situation in which to escape from the Omnipresent One.

A stream of human consciousness is beautifully interwoven in the poetic rendition of Jonah. In one of the poems Jonah rationalizes that if he ignores God, he has no real problem with Him. The sequence of poetry on the four-chapter book in the Bible, reconstructed into language acceptable for the second half of the twentieth century, concerns itself with the reactions of a man today to an assignment and with the human-ness of a Jonah. The story is viewed as an onlooker now and then, interspersed with presentations of the fleeing man as an involved anti-hero. Sometimes the poet interjects the events by a short analysis as to what is going on from the point of view of a stage director.

The greatness of Jonah does not appear to lie in the miracle of a city's entire population which repents, but in the grace and the patience of the Almighty one in the case of a stubborn minister who hates the people God loves and who flees from his life's calling. The climax thus lies in the anticlimax, like a supernatural antithesis to a natural human predisposition. Our hero gets very angry at the result of God's own work. Jonah would rather have seen an exciting fire-and-brimstone scene. But instead, he sees a little tree growing up to its mature size in a day; an amazing event that would normally take ten to fifteen years. But as quickly as the tree came, so it withered. Jonah, fascinated by the sensational growth of the tree, is able to keep his mind, at least for a while, off these miserable Ninevites who turn around to God's ways. Not until the tree decomposes does Jonah realize the awfulness of the destruction of life as he had wished for his Ninevite neighbors.

What about that neighbor, Jonah? Is there no pity, no compassion, no forgiveness in your heart for him? Is it his skin color, his nationality, his church affiliation, that does not suit your taste? Or doesn't his social status and ambition (or lack of-) not coincide with yours? Or could it be that these are devices men use for an excuse; as building blocks for a shelter in which to hide from their responsibilities toward fellow men?

Startingly it comes to me that Jonah is me. His conceit, his materialism, his philosophical slant, his religionless Christianity, his snobbism, his escapism, his irresponsibility, his hunger for sensation, his inborn hatred for other men, his clannishness — goodness! — they're mine! They're my building blocks that stand like a hurdle of obstacles in the way of God's way.

In Carlisle's poetry Jonah becomes so believably human that upon reading we turn to ourselves wondering about the little things — the tree or the flower — that make us aware of the great things God works in the lives of thousands around us. Yes, even little things in your life and mine.

I do not hesitate to recommend this 64-page booklet for reading, for contemplating, for re-reading and studying, and even for devotions at home. In a time of rising costs the price of $1.00 may seem steep, but it is not too much for a booklet that helps us to rediscover one of the Bible books. The woodcuts by Jacob Steinhardt may help one to imagine how a man in Jonah's position feels about the supranatural guidance in the natural events of his life. Carlisle leaves us with this final thought:

> And God still is waiting
> for a host of Jonahs
> in their comfortable houses
> to come around
> to His way of loving.

Cor. W. Barendrecht.

---

* Wm. B. Eerdmans, Publisher.

Indonesia: Land of surprises ⑤

by Dr. Paul Schrotenboer

INDONESIAN CHURCHES: EVANGELICAL AND ECUMENICAL

When a church visitor from North America visits Indonesia, he quite naturally asks himself: What kind of churches will I find in this land? Will the churches be mixed; some conservative and others liberal? Will the doctrinal indifference which has done such damage in North American churches also have wrecked havoc here? Will there be a sharply divided church? Will the sects be strong? Will the churches live largely in isolation from the rest of the world?, or will they feel strongly their bond with the world church?

Questions like these occupied my mind when I arrived in Djakarta. Since I would spend a few days in the capital before flying to eastern Java and Sumba, I decided to use those days to learn all I could about the churches of Indonesia, represented in the Dewan Geredja di Indonesia (The Indonesian Council of Churches). Since the office of the Council is in Djakarta, I could easily establish contact.

Dr. Frank Cooley, an American missionary who had recently written a book on the Indonesian churches, helped me. He gave me his manuscript to read and arranged a number of interviews with officers of the council. So I spent a full half day speaking first with one and then with the other. I also spoke to the rector of the united theological college of Djakarta.

From the reading of the manuscript and my interviews with the officials of the Council, a picture of the churches gradually began to emerge. It was that of churches which are at one and the same time evangelical and ecumenical. They are this, moreover, to an extent that might be difficult to duplicate on the same scale anywhere in the world.

Shortly before my visit, representatives of the churches had held a consultation with Moslem leaders. The meetings were arranged by the Department of Religious Affairs in Djakarta, which, like Indonesia, is predominantly Moslem.

In the discussions, the men who had participated told me, the Moslems demanded that the Christians cease evangelizing, at least in certain areas. The background of this request is the long standing desire of the Moslems to make Indonesia an Islam state. This they had never been able to do. Their frustration to this desire was heightened by the great increase in the church after the ill-fated Communist coup in the fall of 1965. The Islems now made an atempt, as they had done many times before under Sukarno, to make the Christians agree to cease winning others to the christian faith.

There was a precedent for this request already in the Colonial era, in the partitioning by the Dutch government of the country into some areas which were accessible and others which were not accessible to the christian mission. This accounts largely for the uneven spread today of the christian faith in Indonesia. Some areas, such as northern Sulewesi, are entirely Christian. Others have only a very small percentage of Christians. Now the Islams wanted the evangelistic work of the church curbed drastically.

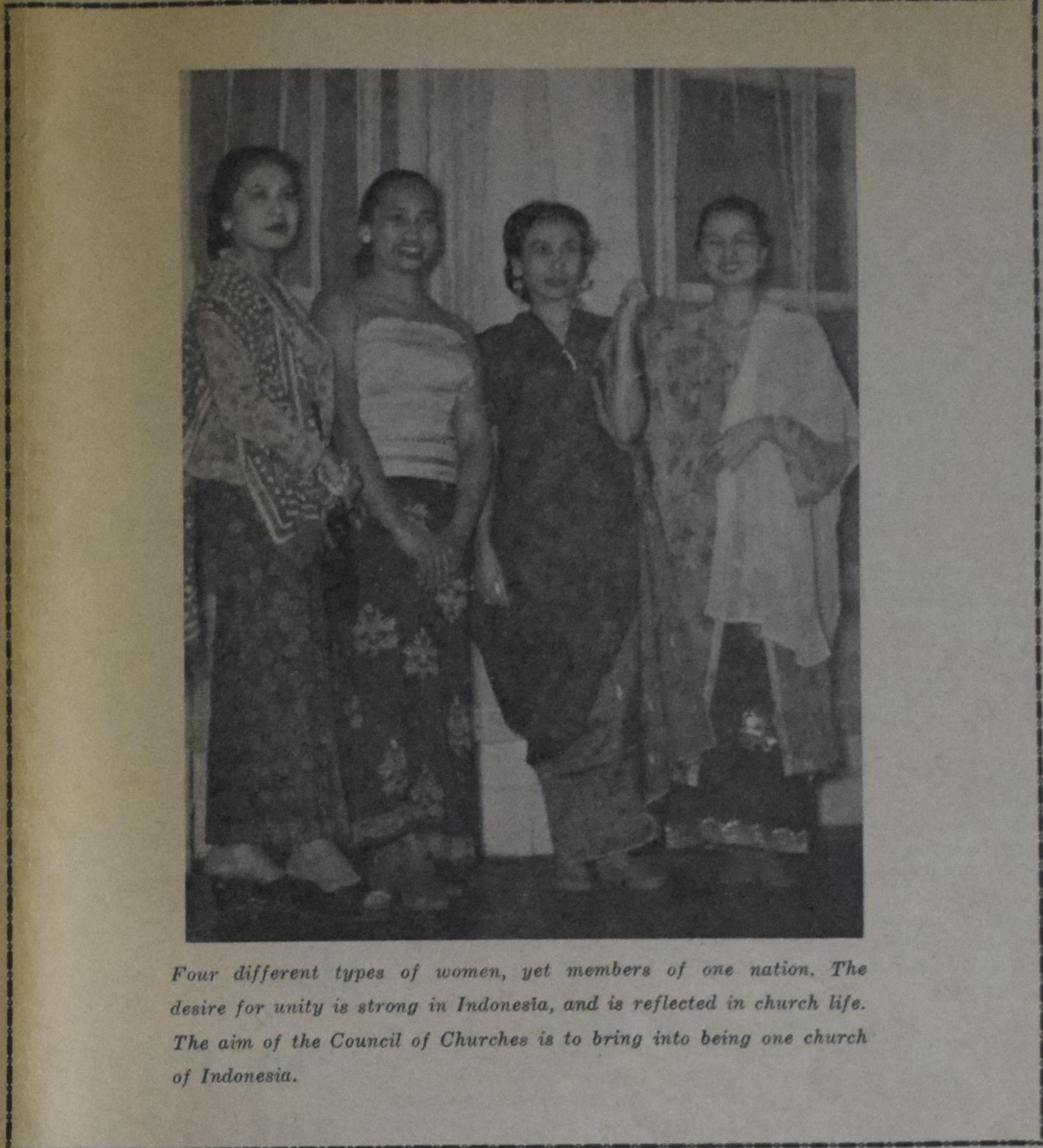
In the face of these demands the christian leaders said that it would be impossible for them to give up their right to evangelize. "The church that ceases to evangelize ceases to be a church," they said. One of them pointed out that in the modern world everyone has become an addressee of someone else. All religions should learn to adjust to this fact of modern life. One Christian openly declared that he would give his life for the right to evangelize.

At the same time, the churches are ecumenical. Most of the Indonesian churches, including the two Javanese churches of the Reformed Ecumenical Synod, are members of the World Council of Churches. A number of the churches are also members of the World Alliance of Reformed Churches. The churches receive much aid from abroad. Many teachers in the theological schools are foreigners. All in all, ecumenical relations are an important fact in Indonesian life.

The churches have been attacked for their ecumenical interest as well as for their evangelism. The surprise is the the attack on both counts has come from the same source. The Islam representatives were as much opposed to the Indonesian churches' foreign connections as to their attempt to win converts from Islam and the tribal religions.

At the same meeting, therefore, the Islam participants of the consultation demanded that the christian churches in Indonesia relinquish aid from other countries. They accused Christianity of being a Western movement, unworthy of Indonesia.

Again the Christians said no. They explained that the christian church is neither Eastern nor Western but is a world church. As one expressed it, the church which denies its world dimension ceases to be a church. On neither score would the Christians budge.

Four different types of women, yet members of one nation. The desire for unity is strong in Indonesia, and is reflected in church life. The aim of the Council of Churches is to bring into being one church of Indonesia.

This initial impression was confirmed during my month-long contacts with the churches on the four islands which I visited. As one missionary explained it, the very mileau of the church, which is either pagan or Islamic, forces Christians to center on the heart of the gospel. Liberalism, I am inclined to think, when it appears, comes not in the vanguard of the mission in its approach to non-Christians, but as a dry rot that feeds upon the body of evangelical biblical truth.

That the churches of Indonesia are evangelical does not mean that they are fully committed to all the implications of evangelical doctrine, for many of them know only the rudiments of the faith. Nor does this designation of the churches mean that there is no liberalism at all. I was informed both on Sumba and in Djakarta that liberalism from the West is a danger that is not merely imaginary. It is already present in the seminary, some of them said. A Canadian churchman, whom I met in Surabaja, felt that there was need for a new and more conservative theological college. But as a general designation, the word evangelical stands.

The combination of evangelical and ecumenical is very precious. Not many churches can claim to be both. In fact, to many people in the West, it is an impossible combination. This idea has developed, presumably because those who have been most concerned to display the visible unity of the church, have been less concerned to guard the apostolic deposit of faith and those who have been eager to retain the faith have done less to express their unity with brethren in other lands.

It may not be easy for the Indonesian churches to retain this combination, just because their ecumenical connections may be the means by which non-evangelical ideas enter into the seminaries and via the ministers into the churches. The dependence of the churches in Indonesia upon the West could be all the more reason why it may be difficult to reject trained theologians who may not be fully committed to an authoritative revelation or to the central truths of the faith.

At the present time, however, the churches are progressing on this evangelical-ecumenical course. It characterizes both their domestic activities just as well as their foreign relations.

The aims of the Council of Churches is to bring into being one church of Indonesia. In the fall of 1967, a meeting of church representatives was held in Makassar. Here a draft of a new confession of faith was presented and discussed. It was then referred to the churches for study.

The proposed creed, I was told, was to be based upon the Apostles Creed. On this there was full agreement. There was not full agreement on the doctrine of predestination. Nor was their full agreement on the kind of church government.

A veteran missionary of the Christian Reformed Churches in the Netherlands explained that he was in favor of one united church of Indonesia because a strong and united national church would be a good deterrent against unbiblical ideas.

If the churches in Indonesia can retain their determination to be loyal to the Scriptures and their interest in the world dimensions of the church, they may become a model of evangelism and ecumenism which other churches would do well to imitate.

June, 1968.

Let's Play Chess

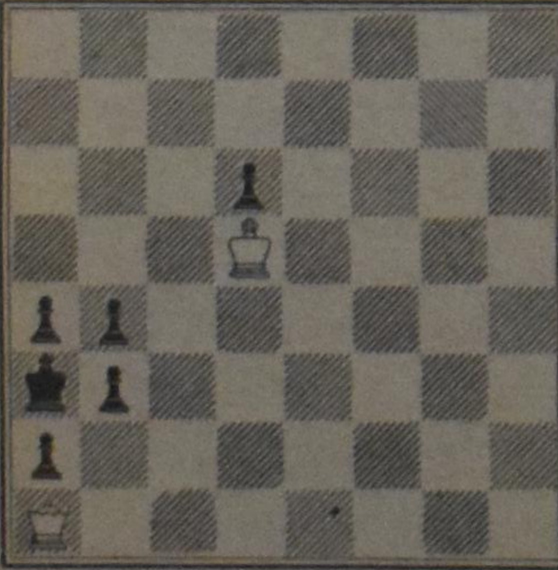
Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN AUGUST

No. 312

Author: O. Seiferheld

Black: 6 pieces

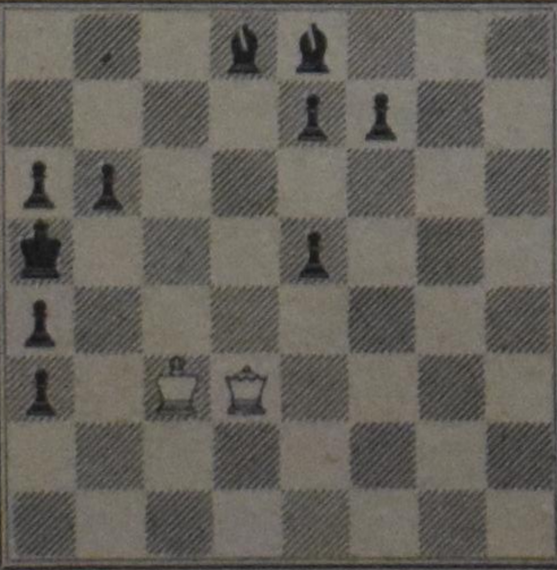
White: 2 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 313

Author: Anonymous

Black: 10 pieces

White: 2 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

The problems of this months are of a specific holiday character. All of the four are very enjoyable and none of them is exceedingly difficult. You may send in the solutions whenever you may want to do so. The official deadline for all summer problems is September 20.

CORRESPONDENCE

In answer to a letter (the writer got personal answer too) I like to make a few general remarks. Those who regularly read our column seem to think that we form a privileged and closed chess club. They find it hard to join because they still doubt whether joining is free. They ask, "Which are the rules to become a member? Would you tell me the exact conditions?"

Well, people, there are no conditions and we do not form a closed club. Many years ago we started a chess corner in our paper and we invited all chess players among the subscribers to join. We organized a permanent contest and at any time people may join: the more the better. Is this understood?

THE BELATED MAY LADDER

Names	Problems Points 300	301	302	303	Sub-total Max.	Pre-vious Total	TOTAL
	3	2	3	2	10		
A. Renema, Duncan, B.C.	3	1	0	1	5	87	92 Winner!
J. Lemstra Jr., Grimsby, Ont.	3	2	0	2	7	82	89
R. Bouma (III), Belleville, Ont.	3	2	—	2	7	56	63
F. Baarda, Smithville, Ont.	3	1	2	2	8	46	54
J. Kloosterman (I), Peterborough, Ont.	3	0	0	2	5	30	35
T. P. Palmer (I), Gr. Rapids, Mich.	3	2	—	2	7	18	25
H. Rombach (II), Toronto, Ont.	3	2	2	2	9	10	19
Jac. Heikamp (II), Sarnia, Ont.	3	—	3	2	8	4	12
A. Guillaume (VI), Edmonton, Alta.	3	2	3	2	10	(98)	10

REMARKS

Due to circumstances the May ladder had to appear at the end of August. Special congratulations go to the winner of this month, Mr. A. Renema. This case proves clearly that perseverance will bring you to the top. Soon the winner will get a letter which will help him to choose a prize. This ladder tells us also who the next winner will be. However, it will last quite some time before the June/July ladder will be published. Mr. J. Guldemond, one of the last winners, wrote a farewell letter. He is too busy and has to leave. The results ir May were rather high: 66 points were scored out of 90.

Mr. Heikamp needs a II behind his name. I am sorry having overlooked that you had reached the top in a previous period. If you want to correspond about No. 96 again, feel free to do so. Are you sure that you can prove it had two solutions?

Hodgkin's disease and cure

by Dr. J. VAN BELLE

Hodgkin's disease — many people have probably heard that name. That means cancer, doesn't it? It is something like leukemia. It kills you. Are these people right? Let us see. Over the past decade certain discoveries have been made, which remarkably altered the outlook (the prognosis) for patients with Hodgkin's disease. It is not invariably fatal as is often believed. However, as is true for so many cancers, early detection of the disease is very important. Unexplained symptoms such as simply not feeling well, or signs (a lump appearing anywhere) should bring a person to the doctor. Unfortunately, sometimes it is impossible to discover the diseaese at an early stage. The patient feels well, there is nothing to suggest disease and the reason that the cancer was discovered late, was neither the fault of the doctor nor of the patient. This does not take away, however, that for those people, who do exhibit signs and symptoms, it is of vital importance to contact the doctor. Neglect can result in unnecessary loss of life — your life. What is Hodgkin's disease? What can be done for it?

Hodgkin's disease is a diseaese involving the glands of the body. It affects young adults 20-30 years of age and persons in the sixth and seventh decades of life. The patient may experience one of two things. A lump may appear that gradually becomes bigger. Usually this lump is in the neck, however it can be found in the axilla or groin as well. There is no pain. The patient does not feel sick. Other persons with the disease start to run a low fever, they loose weight, have night sweats and may or may not find lumps in the neck, axilla or groin. The disease starts at one point, but it will slowly spread and involve more and more glands. The later a person is seen and treated, the more serious the situation gets. With time the chance for a complete cure gets slimmer and slimmer. And early on a complete cure is possible in 73 to 90% of the cases. When the doctor sees the patient he will examine him completely. A biopsy is taken from the enlarged gland(s) — an incision is made and a piece of tissue is removed for examination. When the diagnosis is made with certainty the doctor will try to determine how far the diseaese has spread. A number of X-rays and blood tests are needed to determine this. In recent years lymphangiography has become an important tool. Radiopaque material is injected into the channels that connect the glands with each other. In this way the extent of the disease can be determined more accurately. And this is important to know before treatment is started.

In the early stages intensive radiotherapy is used with the intent to cure. And this means exactly what it says. In 73-90% of the cases the patient will be cured. There is not just a remission (with subsequent relapse) or that the patient feels better. No, in most cases a complete cure can be expected.

If the disease has spread beyond this possibility of radiotherapy drugs have to be used. At present it is not known how many patients experience a complete remission while on these drugs. Studies are under way, however, to find this out. It seems likely that even in these cases many will have a complete remission when put on a combination of drugs.

As you will understand now there is no immediate reason to despair when you hear the diagnosis of Hodgkin's disease. There is a good possibility that a complete cure can be accomplished. The outlook for these patients is much better than for many patients who are told that they have cancer. Time, early diagnosis however is important. When not sure, never wait, but see your doctor.

Hoe Canada voor haar mensen zorgt:

Canada waakt over Uw toekomst

door John F. Hayes

(Canadian Scene) — Er zijn veiligheidskleppen ingebouwd in de Canadese maatschappij die voor U en Uw gezin van het grootste belang zijn. Zij maken deel uit van de wijze waarop Canada voor haar mensen zorgt en zij strekken zich uit over dozijnen terreinen, thuis, op het werk, op reis en in het zakenleven.

Terwijl de politieke activiteiten van de Regering uiteraard de meeste publiciteit krijgen, zijn deze voor het dagelijks leven van veel minder betekenis dan de honderden manieren waarop achter de politieke schermen wordt gewerkt om de Canadezen te helpen, en het doet er daarbij weinig toe welke politieke partij aan de macht is.

Een van de allerbelangrijkste terreinen is Canada's strikte wetgeving ten aanzien van het bankwezen. Er zijn acht officieel erkende (chartered) banken in Canada. In de afgelopen 45 jaar is er in Canada geen enkele van deze banken failliet gegaan. Als U Uw geld bij een van deze banken belegt is het absoluut veilig en direct opvorderbaar.

Als U al een poosje in Canada bent hebt U misschien wat geld om te beleggen. Regeringsobligaties zijn volkomen betrouwbaar. Er zijn verschillende typen obligaties met verschillende rentevoeten. De z.g. "trust companies" staan onder toezicht van de regering. U kunt bijvoorbeeld Uw geld beleggen in een Guaranteed Investment Certificate met een rente van 7%, en deze manier van beleggen is zonder enige gevaar, want de regering van Canada staat daar volkomen achter tot een maximum van $20.000 per persoon. Als U een levensverzekering afsluit in Canada dan kunt U er zeker van zijn dat de regering strikt toezicht houdt op de handelingen van de verzekeringsmaatschappij. Er is voor U geen enkel risico als U zaken doet met één van de oud gevestigde maatschappijen. De Canadese wetgeving is er op gericht het spaargeld en de beleggingen van haar volk te beschermen.

Er zijn natuurlijk nog veel meer dingen. Denk bijvoorbeeld aan de voedingsmiddelen die U in Canadese winkels koopt. Volgens de wet moet de kwaliteit precies zijn aangegeven. Vlees, fruit, groenten, geconserveerde vruchten, honing en ahornproducten staan onder streng toezicht; de etiketten op alle producten moeten overeenkomen met Canada's "true labelling" wetten. Er worden bepaalde eisen gesteld aan melkproducten. In het kort: voedingsmiddelen die U in Canada koopt zijn goed.

Als U geneesmiddelen koopt dan kunt U er van verzekerd zijn dat die niet op de markt gekomen zijn voordat zij door de regering geïnspecteerd waren. Er worden hoge eisen gesteld aan medicijnen om voor Uw gezondheid te waken. Zelfs schoonheidsmiddelen moeten door het Department of Health worden goedgekeurd voordat zij verkocht kunnen worden.

De wetten op gewichten en maten zijn zo, dat U er zeker van zijn kunt dat U een pond krijgt als U een pond koopt. De Canadese postdiensten behoren tot de meest betrouwbare in de wereld. Er zijn alle mogelijke diensten waarmee Canada haar mensen helpt en beschermt — in het verlenen van certificaten aan beroepsmensen, in het organiseren van diensten die in particuliere handen niet zouden kunnen blijven bestaan, zoals bijvoorbeeld de ontwikkeling van atoomkracht voor vredelievende doeleinden, en het Research Council waarmee Canada belangrijke dingen heeft kunnen doen voor het welzijn van de mensheid.

Canada heeft 75 raden, commissies, overheidsondernemingen en comité's. Er zijn 25 regeringsdepartementen, die ieder afzonderlijk worden beheerd door een minister, en waarvan er verschillende weer in kleinere afdelingen zijn verdeeld.

Al deze dingen hebben een directe invloed op Uw dagelijks leven. Denk aan de zuiverheid van het water dat U drinkt, U kunt het opsturen om het te laten onderzoeken; denk aan de grond in Uw tuin, U kunt het opsturen en om advies vragen om de kwaliteit te verbeteren voor bebouwing; U kunt een aangetast blad van Uw boom of plant opsturen en vragen wat er aan mankeert en wat U er tegen kunt doen. Van Canada's Kroondrukkerij kunt U boekjes, pamfletten, folders en verdere inlichtingen krijgen over inmaak, over tuinbouw en over nationale parken en over alle mogelijke andere onderwerpen.

Deze grote schakering van diensten wordt verleend door de provinciale en de federale regeringen. Zij getuigen van Canada's belangstelling voor het heden en voor de toekomst. Nu Canada dus Uw thuis is geworden, ga gerust alles na om uit te vinden over het Canadese leven, de mogelijkheden en de beloften voor de toekomst. U kunt schrijven naar de Queen's Printer, Ottawa, Canada en vragen om alle inlichtingen die hij U kan verschaffen.

CANADESE ONDERZEER IN DIENST GESTELD — U ziet hier de bemanning aan dek voor de officiële ingebruikstelling van HMCS Okanagan in Chatham in Engeland. Dit is het derde dieselschip in de Oberon klasse dat in Chatham is gebouwd voor Canadese rekening. De namen van de twee eerder geleverde onderzeeboten zijn Onondaga en Ojibwa. (AP Wirephoto)

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

23. *The Netherlands under the Parliamentary system*

We do not intend giving a chronological list of the various Dutch cabinets since 1848, nor of their activities, but just to say something about the political parties that have been and still are active in the Netherlands parliament, as they more or less reflect the many-sided character of the Dutch people, as it has been formed over the ages. These parties have practically all been "emancipation" parties in that they have in turn been instrumental in raising the level of underprivileged population groups so that they could become useful members of society.

The Liberal Party, consisting of well-to-do people and intellectuals, was the first to profit by the parliamentary constitutional monarchy. It was the leading party during those first decades, when franchise was still limited. It championed as much liberty as possible for the individual and opposed government interference in the economic field as well as social legislation. Free trade was also the Liberals' hobby-horse and as early as 1850 they managed to get the tolls abolished that hampered navigation on the river Rhine to and from the German hinterland. That was a great boost to Rotterdam which rapidly developed into the seaport of the large industrial centre in the Ruhr area. The Liberals also supported government sponsored schools suitable for all groups of the population. This attitude was to have great consequences for Dutch political relation, as both the Roman Catholics and the Protestants preferred schools of their own for their children. True enough, the constitution allowed such schools to be set up, but that had to be done with private means. This brought about one of the main bones of contention in Dutch political history: the school issue! Supporters of government-subsidized Christian schools started to unite. The Calvinist Party actually pulled itself up by holding on to this issue, and thus grew into a powerful organization.

Its leaders realized that the Calvinist groups of the population, mainly small farmers and shopkeepers, had to be raised out of their backward situation. So scores of elementary and secondary schools were built for Calvinists, and in Amsterdam they even founded their own University. Furthermore the party set up a daily newspaper and a weekly magazine, in which more space was devoted to political extension than to the news. Calvinist youth organizations were formed, as well as trade-unions for both employers and employees, a Boy Scout movement, a sports organization and later also their own radio and television stations. This is a classical example of party development in complete freedom and, where necessary, through parliamentary channels, which could be encountered in the Netherlands only, as for as Europe is concerned. The Roman Catholic part of the population underwent a somewhat similar evolution. Up to the French occupation period they had been treated as second-rate citizens; later they had been tolerated, though they couldn't hold any official function and had little say in Dutch cultural activities.

When they legally came on the same footing as all other Dutchmen, the well-to-do Catholics initially backed the Liberals who had been so tolerant in allowing them to reorganize their Catholic Church. However, the desire to have their own Catholic schools forced them to set up a Catholic Party, though many of them feared that this would lead them right back to their former isolation. But their leader, the priest-teacher-poet-politician Schaepman, persevered and managed to set up similar organizations as the Calvinists had done, and eventually their memberships by far exceeded those of the protestants. This strong organization tendency turned the hundreds of thousands of adherents first into wide awake Dutch catholics, and later into self-assured Catholic Netherlanders.

The last to appear were the socialists who assumed the task of rousing the working class to an awareness of their miserable plight; of telling them that in the end not only material improvement but also spiritual uplift would be possible in the strongly capitalistic Dutch society. Around the middle of the last century some ten percent of the then population of 3½ million lived in the deepest poverty; 20% were hardly better of, but could just barely exist by the sweat of their brow; one third, by living very thriftily, could eke out an existence; another 20% earned a reasonable living, and the remaning 20% were wealthy, benefiting from low taxes, cheap labour, cheap prices for houses and land. Dutch socialism came late. An important reason for this was that industrial capitalism did not start to develop until 1870, with its ensuing concentration of workers in cities, urbanization, the confrontation of large groups of workers in similar situations, all of which led to the possibility of joining forces. Yet socialism obtained its first measure of power in the countryside. When, around 1870, the Netherlands became a free-trade zone, cheap American wheat poured in. The Dutch farmers, especially in the northern provinces of Groningen and Friesland, couldn't do a thing about it. Some of them emigrated, farmhands fell to utter poverty, and thousands of paupers were inspired to action by socialism as preached by the leaders.

Soon after that it also attained the urban areas where many poor farmers had sought refuge and work in the growing industries and port-installations, be it under conditions unworthy of man. In the beginning Dutch socialism had a rather negative and anarchitic nature. But this changed when the Social-Democratic Workers' Party was set up, which aimed at improving conditions along democratic lines, as well as undermining capitalist society by means of social legislation accepted in parliament. In this way one quarter of the population was organized in a socialist movement, with its own press, institutes for workers' development, such as Sunday morning courses which for thousands of workers replaced the former church services, further of course, youth organizations, trade unions, and so on.

The two big issues in Dutch politics — schools and suffrage — were solved when the constitution was modified in 1917. All schools meeting certain requirements were subsidized by the government. All men obtained the vote, and this expanded to all women two years later, after a fierce struggle, be it without the excesses that marked the British Suffragettes' activities. The third main political problem was that of social legislation. The first to realize that something should be done about the terrible situation in factories and workshops were some young Liberals. Their initiative led to social legislation which first protected young children only, then female industrial workers; a Housing Act did away with slums and had good working class homes built; a Compulsory Education Act for all children between 6 and 12 years; invalidity and health insurance and later unemployment insurance. All this was achieved after fierce struggles, and yet until World War II the problem of poverty continued to exist in the Netherlands.

(Radio Nederland)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

Grateful to the Lord the Creator of life, we are happy to announce the birth of our first son

DOUGLAS BERT

Born on July 21, 1968.

Alex & Tina Krikke.

41 McClary Ave.,
London, Ontario.

With deep gratitude to our covenant God we announce the birth of our son and brother

FREDERICK ARNOLD

born on July 28, 1968.

Rev. and Mrs. Adrian A. VanGeest.
Jimmy.
Sally.

2023 - 52nd St. N.W.
Calgary 15, Alberta.

With thanks to the Lord we are happy to announce the birth of our son

JONATHAN FRANCIS

born August 3, 1968.

Albert and Alida Dreise (nee Hoftyzer).

R. 1, Coopersville, Mich., U.S.A.

With deep gratitude to the Lord for His abundant goodness, we wish to announce the arrival of an other son, whom we call

JAMES ALLAN

A brother for:
Theodore, Sylvia, and Jerry.
Jack & Alice Terpstra.

August 19, 1968.

19 Prince Street,
Bowmanville, Ont.

We wish to announce that during the mail-strike our son

RONALD

married

Miss JENNY HOEKSEMA,

daughter of Mr. & Mrs. John Hoeksema, Watford, Ont.

August 3, 1968.

The couple's address is:
776 Sunset Drive,
Burlington, Ont.

Thankful to the Lord, we wish them His blessing upon their way.

A. Wagenaar.
G. Wagenaar, nee VanderSluis.

120 King Street West,
Stoney Creek, Ont.

Mr. & Mrs. Hardley H. Robertson, R.R. # I, Milton, Ont. wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

LYNNE ESTELLA

to

Mr. JOHN ELGERSMA

son of Mr. & Mrs. Melvin Elgersma, R.R. # I, Cayuga, Ont. To take place in Milton United Church on Saturday, August 24, 1968 at 2:30 o'clock.

Mr. A. De Beer is pleased to announce the marriage of his daughter

FRANCESCA

to

PETER MARINUS JONKER Jr.

son of Rev. and Mrs. P. M. Jonker of Brampton, Ontario.

The wedding will take place D.V. on Saturday, August 24, 1968 at 3:00 P.M. in the Immanuel Christian Reformed Church, Brampton, Ontario.

Rev. P. M. Jonker officiating.

Reception following in Church hall.

Future address:
Calgary, Alberta.

JACKY KOOISTRA
and
THEO VANDEPUTTE

are very happy to announce with the joyful consent of both their parents their marriage.

The wedding will take place on Saturday, August the twenty-fourth nineteen hundred and sixty-eight at eleven-thirty a.m. at the First Christian Reformed Church, Taunton Road, Toronto, Ontario, Canada by the bride's father, the Rev. Dr. R. Kooistra.

Reception at the church from 1:00-2:30 p.m.

On August 30, 1968, D.V., we hope to celebrate with our parents and grandparents

HARMEN BOOTSMA
and
TRYNTJE BOOTSMA—VISSER

their 35th wedding anniversary.

It is our prayerful wish that the Lord in His infinite wisdom and love may grant them many years together and with us under His care.

Jenny and Case Bruulsema.
Tommy, Cathy, Harold, Gerald, Annette.
Clarence and Clara Bootsma.
Harvey, Peter, Jo Anne, Clifford.
Jim Bootsma.
Ted and Corrie Bootsma.
Steven, Tammy.
Andy and Diane Bootsma.

105 Alderson Dr., Hamilton, Ont.
Open House Saturday, August 31 from 7-10 P.M. at 192 Seneca Ave., Hamilton, Ont.

Needed:

RESPONSIBLE GIRL

for household duties and taking care of three children, ages 3, 4, 5, in a Christian home, while mother assists husband in business at home (Hamilton District). Write to # 2080, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

EXPERIENCED DAIRY MAN

Good salary. House available. Equipped with all modern conveniences; pipeline milking and stable cleaner, etc. Phone Elmvale 199W2 or write Ray Spring, R.R. # 2, Elmvale, Ont. Applications confidential.

MECHANICS WANTED

in Chrysler and Kaiser Jeep dealership. Affiliated with C.L.A.C. of Canada. Write or phone: Bovill Motors Ltd., Box 188, Smithers, B.C. Phone numer: 847-2332. Area code: 604.

Young girl in her early twenties wishes to

CORRESPOND

with Christian Reformed gentleman between ages of 23 to 26, around the Toronto district. Letters under # 2081, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Collingwood Chr. Ref. Church is in need of

PULPIT SUPPLY

on Sept. 8 and 15. Any minister or candidate still vacationing in our area please contact Mr. S. Dijkstra, R.R. # 2, Clarksburg, Ont., phone 599-2536.

At the St. Catharines General Hospital on Wednesday, July 17, 1968

JOHN VAN DER MEULEN,

aged 78 years, after a short illness, passed from this world to a more perfect one, ready and willing, in the calm assurance of meeting his Saviour, Jesus Christ.

Husband of the late Jitske Meiyer, dear father of:

Peter & Rie Vander Meulen, Maasbracht, Holland.
Paul & Sien Vander Meulen, Niagara Falls, Ont.
Libbe & Nel Vander Meulen, Tokyo, Japan.
Peter & Menk Broere, Niagara Falls, Ont.
Peter & Ann Ellens, Niagara Falls, Ont.

Also surviving are one brother and two sisters in Holland, 21 grandchildren and 10 great grandchildren.

Funeral service was held on July 20, 1968.

Uit Nederland ontvingen we bericht dat de Here plotseling tot Zich heeft genomen op 18 juli 1968 onze geliefde man, vader en grootvader

ALDERT CUPERUS,

op de leeftijd van 77 jaar.

Psalm 23.

Ferwerd, Ned.:
G. Cuperus—Anjema.
Matsqui, B.C.:
Lena en Doeke Dykstra.
Ferwerd, Ned.:
Johanna Cuperus—Westra.
New Zealand:
John en Esther Cuperus.
Akkerwoude, Ned.:
Annie en Klaas Reitsma.
Ferwerd, Ned.:
Aldert Cuperus.
Surrey, B.C.:
Alice en Mike Roersma.
New Zealand:
Geert Cuperus.
Zuid Afrika:
Harm en Marie Cuperus.
Rotterdam, Ned.:
Akke en Kees de Zoete.

en 26 kleinkinderen.

---

23 Juli 1968 nam de Heere uit ons midden weg, mijn innig geliefde man, en der kinderen lieve vader en grootvader

PIETER DIRK KOOPMANS,

in de ouderdom van 76 jaar.

De wetenschap dat hij uit de strijdende Kerk is overgegaan in de triumferende Kerk, is ons tot grote troost.

Mrs. P. D. Koopmans, Penticton, B.C.
Henry en Annie Koopmans, Transcona, Man.
Lydy en Dick Brink, Wellington, B.C.
John en Adri Koopmans, Penticton, B.C.
Netty en Laurence Dawe, Wadena, Sask.
Ali en Henk deNie, Saskatoon, Sask.
Tiny en Pieter vande Berg, Transcona, Man.

20 kleinkinderen,
1 achterkleinkind.

263 Bassett Street,
Penticton, B.C.

"For I know that my Redeemer liveth."

Our Heavenly Father suddenly called into His Glory His child, our dearly beloved son, brother and fiancee

COR,

at the age of 24 years.

God gave us so much in him.

J. De Groot.
A. De Groot-Dekker.
Tine Rhebergen - Fiancée.
Tineke, Marten Vrieze.
Ada — Jack
Arthur — John
Albertine — Betty
Nelly-Ann — Marlene.
Paul

Sarnia, August 13, 1968.
889 Exmouth St.

At Hamilton, Ont., on Tuesday, August 13, 1968, it pleased the Lord after a long illness, to take home our beloved mother and grandmother

HELEN ELLENS
(DOUMA),

age 85 years. Wife of the late Jacob Ellens. Dear mother of:

Peter and Ann Ellens.
Kenneth and Margaret Ellens.
Okke Ellens.
Henry & Alice VanderWal.
Clarence & Jessie Terpstra.

And 18 grandchildren, all of Niagara Township.

Funeral service was held August 18, 1968.

In alles overwinnend geloof mocht onze geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

PETRONELLA
VAN DER MEY

naar Jezus gaan.

Zij bereikte de leeftijd van 63 jaar.

Psalm 37:39.

Agincourt, Ont.:
A. J. Van der Mey.
H. Van der Mey.
M. Van der Mey—Varkevisser.
N. Roelofsen—Van der Mey.
J. Roelofsen.
en 8 kleinkinderen.

14 augustus 1968.
2388 Midland Ave.

Wanted: A responsible

YOUNG LADY

to help in Christian family with 3 young children. Residing in Smithville area. Live in. Please write to # 2079, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Two young ladies wish to rent an

APARTMENT

in the University of Toronto area, beginning September 9, 1968. Write to Miss E. Van Belle, Box 172, Bowmanville, Ont.

Tsjechen verkopen Alaska Pine

door Max Wyman,
Vancouver Star

(Canadian Scene) — Thea en Leon Koerner waren helemaal niet van plan in Canada te gaan wonen. Zij waren in Brits Columbia op bezoek in 1939 toen Thea daar de bof kreeg. Hun terugreis naar Tsjecho-Slowakije werd uitgesteld. Toen Thea echter aan de herstellende hand raakte vernamen zij dat Hitler hun land binnengetrokken was. Zij besloten toen onmiddellijk om in Canada te blijven. Leon haalde zijn broers over om naar Canada te komen en met elkander hebben zij kans gezien een miljoenenzaak op te bouwen met de verkoop van hout waarin niemand anders mogelijkheden zag.

De vier broers — Leon, Walter, Otto en Theo — waren experts op het gebied van houtkennis. Tot vier geslachten terug was hun familie in de houthandel betrokken geweest in Tsjecho Slowakije. Toen de familie in Canada aankwam had Theo zich reeds uit het zakenleven teruggetrokken, maar de anderen zagen er naar uit hun kennis in Canada toe te passen.

Ze hadden niet veel interesse in de handel in dierenhuiden, en al gauw vatte Leon de gedachte om te gaan handelen in hemlock, een boomsoort die in overvloed aanwezig was aan de Westkust, maar die door houtverbruikers werd veracht. Dit was gedeeltelijk te wijten aan het feit dat een lading slecht geprepareerd hout eens naar Engeland was gezonden. Leon geloofde dat als hemlock goed geprepareerd en gedroogd zou worden het een goede markt zou moeten vinden. Hij begreep echter wel dat hij er een andere naam voor zou moeten vinden. Hij keek er de boeken op na en kwam terecht bij een naam die ook voor dit hout kon worden gebruikt: "Alaska Pine".

Zo gingen de broers dus in zaken. Al gauw bezaten zij grote hemlock bossen op Vancouver Island, waar zij ook fabrieken overnamen. Met elkaar hebben zij de wereld veroverd en een miljoenenzaak opgebouwd met dit zo verachte hemlock hout.

In 1955, drie jaar nadat hij de teugels van de Alaska Pine Co. aan zijn broer Walter had overgedragen, stichtte Leon een fonds van $1.000.000 voor de bevordering van cultuur en onderwijs — de grootste filantropische gift die ooit door iemand in Brits Columbia is gedaan.

Leon en Thea hadden hun nieuwe land hartelijk lief. Thea die in Lubeck geboren was en toneel gespeeld heeft in Wenen, heeft vroeger verzen geschreven over Canada en het heerlijke was, zo zei zij, dat de inspiratie voor die verzen tot haar kwam in het Engels. Zij is in 1959 gestorven. Leon woont nu alleen in hun oude grote huis op twee acres land in Vancouver, in de schaduw van de twee hemlock bomen die hij daar had geplant ter herinnering aan de basis van zijn succes.

DE TIJD VAN DE VOGELTREK

Meestal vliegen de vogels niet hoger dan enige tientallen meters

Ooievaars leggen tijdens hun trek 150 tot 200 kilometer per dag af

De goudplevier legt in 48 uur 3000 kilometer af.

De Noordse zeezwaluw trekt 2x per jaar van de ene pool naar de andere

Stormzwaluwen vliegen in één ruk over de Stille Oceaan.

Het stormvogeltje legt 2x per jaar 17.000 kilometer af

TEACHERS WANTED

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

British Columbia.
The Duncan Christian School Society needs a fully qualified

LADY TEACHER

for grade 3 and part of grade 2. Please send applications to Mr. J. Kroek, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

TEACHER WANTED

Intermediate grade. Position offers country living and Metropolitan advantages. Apply: Holland Marsh Christian School, % Mr. E. Baker, Principal, R.R. 2, Newmarket, Ont.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

TWO TEACHERS

to fill positions in grade 1 and grade 2. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

For the Farmers

THE CHEMICAL PLOW

by J. F. CAMERON

The age-old practice of tilling the soil, which dates back to the beginning of agriculture, is now becoming obsolete in the cultivation of some crops, because of two new chemical herbicides called paraquat and diquat. Applications on farms in many parts of the world are proving that good weed control can be obtained with little or no tillage. Savings in labor costs and such benefits as moisture conservation and control of soil erosion are making the technique most attractive to farmers.

Paraquat and diquat were discovered in the 1950's by ICI's agricultural research station at Jealott's Hill, England. Diquat is the more active against broad-leaved plants, while paraquat is essentially a grass killer. However, both herbicides are effective against a broad range of plants, usually killing them with one application. In addition to weed control on such crops as corn, the herbicides are used between rows in tree nurseries and orchards, and to kill weeds in ditches and canals. They act rapidly and have the unique characteristic of becoming inactive once they touch the soil, so there is no danger of their becoming concentrated there.

Basic research on the bio-chemistry of the herbicides was carried out in England by ICI. The action of these two chemicals on plants requires photosythesis. In the presence of sunlight they act rapidly. Plants begin to wilt in a few hours, and rain will not lessen the effectiveness of the chemicals. Killing of treated plants will occur in a few days.

Because of rapidly increasing human populations and the consequent rise in the demand for food, there is a strong trend toward more intensive farming practices. This means not only more intensive cultivation of the best land, but also better use of poor, or marginal land for pasturage and growing forage crops. On pastures that are too rough and steeply sloped for mechanical ploughing methods, chemical plowing with the new herbicides is most suitable.

Farmers now prefer to grow pure stands of alfalfa or birdsfoot trefoil, rather than forage mixtures, so as to increase the protein content of the forage. By keeping down weeds through the application of paraquat, before the forage crop comes up, it is possible to accomplish this.

Paraquat was introduced to Canada in 1963, when it was used to control weeds in orchards. Since then it has been tested extensively for potato cultivation in the Maritimes, for corn, tobacco and forage crops in Ontario, for chemical fallowing on the prairies.

In tests by Dr. Jack Winch of the University of Guelph, in Ontario, tillage of poor pasturage was reduced to a minimum by applying herbicide, forage seed and fertilizer, all in one operation. The herbicide destroys existing cover without affecting the subsequent growth of seeds, which will produce relatively pure stands of forage crop.

Chemical plowing has radically changed corn growing practices in Ontario. Yields of corn equal to those produced by normal cultivations were obtained using chemical tillage on a Norfolk County farm. Thirty pounds of nitrogen were broadcast on the sod prior to treatment and 300 pounds of 10-20-10 applied at time of planting. Paraquat was used to kill existing weeds and atrazine to suppress germinating weeds.

So far, yields from chemically plowed fields have been similar to those obtained by mechanical methods, besides providing savings in labor and the operation of machinery. In addition to savings in labor, control of erosion is an important consideration in tobacco cultivation, because of the sandy soils in which this crop is grown.

Moisture conservation is an important attraction of chemical plowing for fallow crops on the prairies. A good deal of research is being done in Canada and the United States to discover the best methods. In Manitoba, of six million acres of land producing forage, five million consist of unimproved pasture, hayland and brush. Much of this land is rough with thin soil and stones — ill-suited for mechanical cultivation, but a good prospect for chemical plowing. Alberta raises 25 per cent of Canada's cattle and the population has been growing at a rate of 65,000 head per annum.

This kind of growth has created a great need to produce more forage crops at reasonable costs. Extensive trials with the new herbicides were carried out in Manitoba and Alberta. Yield increases of hay were about two to three times that of the original native stand; and other crops showed improvements.

The rapid spread in the use of bipyridyl herbicides on farms and plantations around the world can be attributed to the aggressive action of Plant Protection Limited, ICI's agricultural chemicals subsidiary, which has provided the materials and technical help to make possible the widespread applications. In Canada, Chipman Chemicals Limited is now working with agriculturalists to perfect the techniques for crops grown under Canadian conditions. The results will help improve the ability of Canadian farming to meet its challenging task of supplying food for the fast growing populations of the world.

— OVAL.

LONDEN: Met een zelfverzekerd gezicht laat uitvinder Bill Walton zich onder vuur nemen met twee 9 mm pistolen. Hij overleefde het avontuur evenwel zonder kleerscheuren, dankzij een door hem geconstrueerd pantser van staalplaat met schuimrubber. Het schild is bedoeld voor politie-gebruik. Het geheel wordt nog vervolmaakt door een stalen helm.

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor eike nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp. Dit boekje .s "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl. Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.